ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਸਾਥੀ

ਪੱਤਰ

ਪਾਉਲੋ ਕੋਲਹੋ

Table of Contents

ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ
ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਨੋਟ
ਸਮਰਪਣ
ਐਪੀਗ੍ਰਾਫ
ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ
ਸਾਡੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਹੈ
ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ

MAKTUB

PAULO COELHO

An Inspirational Companion to

THE ALCHEMIST

Translated from the Portuguese by Margaret Jull Costa

Thorsons

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

ਥੌਰਸਨ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਛਾਪ 1 ਲੰਡਨ ਬ੍ਰਿਜ ਸਟ੍ਰੀਟ
ਲੰਡਨ SE1 9GF
www.harpercollins.co.uk
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ
ਮੈਕੇਨ ਹਾਊਸ, 39/40 ਮੇਅਰ ਸਟ੍ਰੀਟ ਅੱਪਰ
ਡਬਲਿਨ 1, D01 C9W8, ਆਇਰਲੈਂਡ
ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1994 ਵਿੱਚ ਰੋਕੋ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਵਿੱਚ ਮਕਤਬ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਯੂਕੇ ਐਡੀਸ਼ਨ Thorsons 2024 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਤ ਜੋਰਡੀ ਐਸੋਸੀਏਡੋਸ ਏਜੈਂਸੀਆ ਲਿਟਰੇਰੀਆ ਐਸ.ਐਲ.ਯੂ., ਬਾਰਸੀਲੋਨਾ, ਸਪੇਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ
www.santjordi-asociados.com
ਪਹਿਲਾ ਐਡੀਸ਼ਨ
© ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ 1994
ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ © ਮਾਰਗਰੇਟ ਜੁਲ ਕੋਸਟਾ 2024
ਟਿਮ ਟਿਅਰਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ
ਕਵਰ ਚਿੱਤਰ © ਟਿਮ ਟਿਅਰਨੀ
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਕੈਟਾਲਾਗ ਰਿਕਾਰਡ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।
ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਤੇ ਪੈਨ-ਅਮਰੀਕਨ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨਾਂ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਈ-ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਟੈਕਸਟ ਨੂੰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਐਕਸੈਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਗੈਰ-ਨਿਵੇਕਲਾ, ਗੈਰ-ਤਬਾਦਲਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਟੈਕਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਈ-ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ, ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਟੋਰੇਜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ, ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ, ਡਾਊਨਲੋਡ, ਡੀਕੰਪਾਈਲ, ਰਿਵਰਸ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਜਾਂ ਸਟੋਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਬਾਰੇ www.harpercollins.co.uk/green 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਓ।
ਸਰੋਤ ISBN: 9780008681036
ਈ-ਕਿਤਾਬ ਐਡੀਸ਼ਨ © ਮਾਰਚ 2024 ISBN: 9780008681043
ਸੰਸਕਰਣ 2024-02-22

ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਨੋਟ
ਇਸ ਈ-ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪਹੁੰਚਯੋਗਤਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਡਿਵਾਈਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਈ-ਰੀਡਰ/ਪਹੁੰਚਯੋਗਤਾ ਸੈਟਿੰਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਐਕਸੈਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:
• ਫੌਂਟ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਦੀ ਉਚਾਈ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ
• ਬੈਕਗ੍ਰਾਊਂਡ ਅਤੇ ਫੌਂਟ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ
• ਫੌਂਟ ਬਦਲਣਾ
• ਬਦਲਾਵ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ੀਕਰਨ
• ਟੈਕਸਟ ਟੂ ਸਪੀਚ
• ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ: ISBN 9780008681036

ਹੇ ਮਰੀਅਮ, ਬਿਨਾਂ ਪਾਪ ਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਸਰਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਆਮੀਨ।

□□□□□

Nhá Chica, Patrícia Casé, Edinho □□,

□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□

[redacted]

[redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] 10:21, [redacted]

ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ
ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ
ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਨੋਟ
ਸਮਰਪਣ
ਐਪੀਗ੍ਰਾਫ
ਸਾਡੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਹੈ
ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ

ਸਾਡੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਮਕਤਬ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਗਿਆਰਾਂ ਲੰਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਭੁੱਲ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਸੁਇਟ ਐਂਥਨੀ ਡੀ ਮੇਲੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਮਕਤੁਬ ਦਾ ਜਨਮ ਫੋਲਹਾ ਡੀ ਸਾਓ ਪੌਲੋ ਕਲਰ ਸਪਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਅਲਸੀਨੋ ਲੀਟੇ ਨੇਟੋ ਦੇ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਾਲਮ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਲਿਖਾਂਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜੀਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜੋਖਮ ਲੈਣਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਕੰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ। ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਅਕਸਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਾਲਮ ਇੱਕ ਅਸਲ ਤਸੀਹੇ ਬਣ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਮੈਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ: ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ

ਟਿੱਪਣੀ, ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਲਿੱਪਿੰਗ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਕਤਬ ਲਿਖਣ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨਾ ਭਰਪੂਰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ, ਅੱਜ, ਮੈਂ ਇਸ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕੰਮ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ, ਮੈਂ 10 ਜੂਨ, 1993 ਅਤੇ 11 ਜੂਨ, 1994 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੋਲਹਾ ਡੀ ਸਾਓ ਪੌਲੋ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਚੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੈਨੂਅਲ ਆਫ਼ ਦ ਵਾਰੀਅਰ ਆਫ਼ ਲਾਈਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਕਤੂਬ ਅਤੇ ਮੈਨੂਅਲ ਆਫ਼ ਦ ਵਾਰੀਅਰ ਆਫ਼ ਲਾਈਟ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦ ਅਲਕੇਮਿਸਟ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ, ਐਂਥਨੀ ਡੀ ਮੇਲੋ ਲੇਖਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: "ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਜੁਲਾਹੇ ਅਤੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ.
ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ

ਯਾਤਰੀ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠਾ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਸਾਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਟਲਨ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇਖੀ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਦੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਰੀਓ ਡੀ ਜਨੇਰੀਓ ਵਿੱਚ ਕਾਬੋ ਫ੍ਰੀਓ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। 1899 ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਗੈਬਰੀਅਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘਰ ਬਣਾਓ।" ਗੈਬਰੀਅਲ ਨੇ ਫਟੀਆਂ ਟਾਈਲਾਂ, ਪਲੇਟਾਂ, ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਬਰਤਨ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਗੈਬਰੀਅਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, "ਹਰ ਟੁਕੜਾ ਕਿਸੇ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।" ਪਹਿਲੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਗੈਬਰੀਅਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਵੀਨਤਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਗੈਬਰੀਅਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗੁਮਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤ੍ਰੀਆਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੱਚ ਦਾ ਆਖਰੀ ਟੁਕੜਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।
ਯਾਤਰੀ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ, ਉਹ ਗੈਬਰੀਅਲ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀ ਗੌਡੀ ਦੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਆਕਾਰ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਹਨ: ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜੀਏ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਭੁੱਲਣਯੋਗ ਅੰਸ਼, ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ, ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ।
ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਤ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਯਾਤਰੀ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਲਬਾ ਤਾਹਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਮਕਤੁਬ!, ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ:
"ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਦਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ - ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਟੇਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਲਾਂ ਦਾ ਕੋਟਾ ਵੀ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵੀਡੀਓ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀਡੀਓ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀਡੀਓ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੋਚਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਆਣੇ ਹਾਂ।
ਸਾਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਵੀਡੀਓ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਸੁੰਡੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੰਛੀਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਿੱਖ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣਾ ਜੀਵ ਹਾਂ," ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। "ਬਦਸੂਰਤ, ਘਿਣਾਉਣਾ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਦਰਤ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਕੂਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੁੰਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਕੂਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ:
"ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੋਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ ਉਹ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।"
ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਕੂਨ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤਿਤਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੈ।

ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਸੇਸੀਟਿਸ ਮੱਠ ਦੇ ਮਠਾਠ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਬਾਹਰ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਠਾਠ ਨੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਨਾ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਛੱਡਣਾ ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ," ਮਠਾਠ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਹ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਕਲਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀ, ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਨਬੀ ਹੈ।
ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ।” ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਮਰਜ਼ੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੱਲ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਕਦੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਹਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਮੀਰ, ਵਿਆਹਿਆ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ।

ਚੇਲਾ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ।
"ਹੁਣ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ?" ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵੇਰਵਾ ਹੈ।" "ਤੁਹਾਡਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਲਈ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਹੈ," ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਚੇਲੇ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਲਈ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੋ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੂਰਜ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਪਿਰੇਨੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਚਰਵਾਹਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਜੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ।
ਫਿਰ ਚਰਵਾਹਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੱਰੇ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੂੰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਈ।
"ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਪਹਾੜੀ ਦੱਰੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ," ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਮਕਤੁਬ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਰਬੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਯਾਤਰੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਰ ਤੱਕ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਮਿਲਿਆ ਡਾਲਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਡਾਲਰ ਦੇ ਬਿੱਲ ਅਤੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। "ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਬਿੱਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ।"
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ, ਉਹ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਫੜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਬਸ ਇੱਕ ਮਿੰਟ," ਭਿਖਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਵੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਸਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ," ਯਾਤਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਭਿਖਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਚੇਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਂ ਦਿਨ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ, ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ।"
ਗੁਰੂ ਨੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੌਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।
"ਬੈਲਾਡੋਨਾ," ਉਸਦੇ ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪੱਤੇ ਖਾਓਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ," ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰਮਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।"

ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਫਰਾਂਸ ਅਤੇ ਸਪੇਨ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਗੇਲਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਹੈ ਜੋ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਹਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਯਾਤਰੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਰਗੇਲੇਸ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਚੁਣੇ: ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਉਸਦੀ ਬਰੇਟ, ਉਸਦੀ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ, ਉਸਦੀ ਐਨਕ। ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਪਿੰਡ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਹੈ।
ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਰੱਬ," ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"

ਇੱਕ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਸਕਣ।
"ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਉਸ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗ ਬਾਲਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਧੂੰਏਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਜਣਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੱਗ ਜਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧੂੰਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਾਟਾਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅੱਗ ਬਾਲ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਧੂੰਏਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਜੋ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਅੱਗ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਬੁਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈ, ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਚਿੰਤਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧਿਆਨ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਹਿੰਮ ਚਲਾਈ, ਦੋਸਤ ਬਣਾਏ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਾਏ, ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਫੋੜਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਬਰਫੀਲੇ ਤੂਫਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪਾਈਪਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਨਫ੍ਰੀਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ, ਲਾਭਾਂ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਿਨਾਂ ਗਰਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਹੱਸਣਾ ਹੈ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਹੰਝੂ ਰੋਣਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ DIY ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਕੋਰਸ ਦੇਣਾ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਕੱਲਤਾ ਵਿੱਚ ਜੀਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਰੱਬ ਦਾ ਪਿਆਰ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ," ਮਾਸਟਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਵਾਪਸ ਆਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਹਨ।"
ਚੇਲਾ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਰਸਤੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਾਈਨ ਕਿਹਾ ਸੀ: 'ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।'"
"ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ?" ਮਾਲਕ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ," ਚੇਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਖੈਰ, ਹੈਂਡਲ ਫੜੋ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੋ।"
ਚੇਲਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਿੱਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੇਲਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਸ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ: ਪੂਰੀ ਉਡਾਣ ਵਿੱਚ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ। ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪੰਛੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੰਜ? ਗਿਆਰਾਂ? ਸਤਾਰਾਂ? ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ—ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਸਹੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇਣਾ ਔਖਾ ਹੈ—ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਪਰ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੈ।
ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪੰਛੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ, ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ।

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸਾਧੂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਤਲਾਅ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਸਾਧੂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੰਕਰ ਸੁੱਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਤ੍ਹਾ ਲਹਿਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੰਕਰ ਸੁੱਟਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਾਂਗਾ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਤੂਫਾਨੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਖੋਜ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੈ।"

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਯਾਤਰੀ ਜ਼ੇਨ ਬੋਧੀ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਲ ਅਜਿਹਾ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮਾਲਕ ਡੋਜੋ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਂਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।
ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ - ਜੋ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ - ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੱਧਯੁਗੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕੋ। ਸੈਂਟੀਆਗੋ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਸਰਤ ਸਿੱਖੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੰਡੈਕਸ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਨਹੁੰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਚਿਪਕਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਮਰੀਜ਼ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਰਿਚਰਡ ਕਰੌਲੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅੰਗੂਠਾ ਚੂਸਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਕਰੌਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਉਂਗਲੀ ਚੂਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।"
ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਚੁੱਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਚੁਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਕਿਹੜੀ ਉਂਗਲੀ ਚੂਸੇਗਾ। ਹਫ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਆਦਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਰਿਚਰਡ ਕਰੌਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਵੱਈਏ ਅਪਣਾਉਣ, ਨਵੇਂ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਅਤੇ ਚੋਣਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲਜ਼ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜਾਦੂਗਰਣੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀਆਂ ਨੌਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਹ ਨੌਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?" ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇੱਕ ਸੌ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ," ਸਿਬਿਲਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਬਲਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਜੇ ਵੀ ਸੌ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਹਨ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਹੱਸ ਪਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤੀ। ਛੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਈ ਉਹੀ ਕੀਮਤ ਕਿਉਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨੌਂ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ?
ਸਿਬਲਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਜੇ ਵੀ ਸੌ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਹਨ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਾਗ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜੀਉਣ ਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਕੇ ਨਾਲ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰੋ।

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੁਆਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਰੂਫਸ ਜੋਨਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ:
“ਮੈਨੂੰ ਬਾਬਲ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬੁਰਜ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
"ਉਹ ਬੁਰਜ ਘਿਣਾਉਣੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਕੰਕਰੀਟ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।" "ਇਹ ਸਾਰੇ ਟਾਵਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ, ਇਕਾਂਤ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ।"
“ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਉਲਝਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
"ਰੱਬ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਪੁਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹਨ।"

ਦੋ ਰੱਬੀ ਨਾਜ਼ੀ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯਹੂਦੀ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਈਆਂ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਫੜੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਰੱਬੀ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਡਰ ਨਾਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਰੱਬੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੌਂ ਕੇ ਬਿਤਾਇਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਨੀਂਦ ਕਿਉਂ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹੋ?" ਡਰੇ ਹੋਏ ਰੱਬੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ," ਦੂਜੇ ਰੱਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਡਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਹੁਣ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।" ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜੋਖਮ ਭਰੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ?
ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ: ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਦਿਲੋਂ ਦਿਲੋਂ ਗੱਲ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਘੱਟ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ "ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਮਦਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਦਦ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਵਧੇਰੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੈ ਜੋ ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਦੇਸ਼ ਮੇਰਾ ਹੈ?" ਰਾਜਾ ਕੁਝ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ।
"ਬਿਲਕੁਲ," ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗੋਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਚੰਦਰਮਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਰਾਜ ਹੈ।"

"ਚਲੋ ਉਸ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ ਜਿੱਥੇ ਰੱਬ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਇੱਕ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਾਰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਦੂਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਪੈ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ:
"ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਵਾਪਸ ਚੜ੍ਹ ਜਾਓ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਓ!"
"ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ?" ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਅੱਗੇ ਆ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਭਾਰ ਚੁੱਕੀਏ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ!"
ਦੂਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਵਾਇਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਹਾੜ ਦੀ ਤਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੂਰਮੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਹੀਰੇ ਸਨ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਰੱਬ ਅਜੀਬ ਫੈਸਲੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਖ਼ਬਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਝਟਕੇ ਨੂੰ ਨਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਫਿਰਦੌਸ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ, ਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੁਪਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਢੁਕਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਿਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਚਨਚੇਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਖ਼ਬਰ ਇਹ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ।
ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹੋਣ।
ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ।

ਇੱਕ ਗੋਰੇ ਖੋਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਸਕਣ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ।
ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਬੰਡਲ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਖੋਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਪੈਸੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਹਿੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ:
"ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"

ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ, ਬਾਲ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ, ਇੱਕ ਮੱਠ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਈ।
ਭਿਕਸ਼ੂ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ: ਇੱਕ ਨੇ ਕੁਝ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ, ਦੂਜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਲਈ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰ ਰੋਸ਼ਨੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ।
ਲਾਈਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ੀ-ਮੁਨੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸਧਾਰਨ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਮੱਠ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ।
ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਕੁਆਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀ ਨਿਗਾਹ ਹੇਠ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੰਤਰੇ ਕੱਢੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ।
ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਲ ਯਿਸੂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵੱਲ ਸੀ ਕਿ ਕੁਆਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਿੱਤਾ।

ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਕਸਾਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਤ ਪੌਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: "ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ।"
ਇਕਸਾਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਟਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਸਨ। ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ।
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧੋ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਦਲੋ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੋਚਣਗੇ ਉਹੀ ਸੋਚਣਗੇ।
ਇਸ ਲਈ ਬਸ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੋ। "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੂਰਖਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ," ਸੇਂਟ ਪੌਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅੱਜ ਕੁਝ ਅਨੋਖਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਨੱਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਨਬੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੁਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਜਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਯੋਧੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁੱਖ 'ਤੇ ਰੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੋਵੇ (ਪਰ ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਵੌਇਸਮੇਲ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੇ)। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਉਸ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਵੇਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ।
ਅੱਜ, ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਅੱਜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ।

ਵਿਗਿਆਨੀ ਰੋਜਰ ਪੇਨਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ।
"ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ," ਪੇਨਰੋਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।"
ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪੇਨਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਹੋਈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂ।
"ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਚੁੱਪ ਦੇ ਪਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਹ ਬਲੈਕ ਹੋਲਜ਼ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪੇਨਰੋਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਦੇ ਹਾਂ।

ਸੇਂਟ ਐਂਥਨੀ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। "ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਬਚਣ ਲਈ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਓ।"
ਸੇਂਟ ਐਂਥਨੀ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਾਸ ਖਰੀਦ ਲਵੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਾਰੇ ਉਸ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਖੁਰਚੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੁਆਰਾ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ," ਸੰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅੱਜ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਪਿਆਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।
ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੱਥਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਨਵਸ, ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਲਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੱਥਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਲਮ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।
ਹਰ ਦਿਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅੱਜ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਬਣਾਓ।
ਕੱਲ੍ਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ।

ਪੀਡਰਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਮੱਠ ਹਰਿਆਲੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੇਨ ਦੇ ਉਸ ਸੁੱਕੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਓਏਸਿਸ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਵਹਾਅ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਜਨਾਂ ਝਰਨੇ ਬਣ ਕੇ ਵੰਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਯਾਤਰੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਝਰਨੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੁਫਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣੇ ਪੱਥਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੁੰਦਰ ਆਕਾਰਾਂ ਦਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਕਵੀ-ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਰਬਿੰਦਰਨਾਥ ਟੈਗੋਰ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਗੈਰ-ਯੂਰਪੀਅਨ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਨੋਬਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਗੀਤਕਾਰ ਸਨ:
"ਇਹ ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਦਾ ਹਥੌੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕੋਮਲਤਾ, ਆਪਣੇ ਨਾਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਨਾਲ। ਕਠੋਰਤਾ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਕੋਮਲਤਾ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਗੁਆਉਣਾ।
ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ: "ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾ ਪੀਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਭੋਗਾਂਗੇ।"
ਅਸੀਂ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਡਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਧਣਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰੋਣ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਡਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੱਸਣਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ। ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਐਬੋਟ ਸਿਸੋਇਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਮਲਾਵਰ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਉਸੇ ਪਲ, ਐਬੋਟ ਸਿਸੋਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ:
"ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ।" ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?" ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜੰਗਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੰਗਲ ਨਮੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤੂਫਾਨਾਂ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਉਪਜਾਊ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੌਦੇ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਪੌਦੇ ਨੂੰ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ।"
"ਇੱਕੋ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਧਣ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।"

ਜਦੋਂ ਯਾਤਰੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕੋਰਸ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ।
ਇੱਕ ਕਸਰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਲ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਾਈਨ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ - ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ।
ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅਕਸਰ ਸਾਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚੁਣਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਪਲ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦੇਣਾ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਬੁੱਧ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ।
"ਕੀ ਰੱਬ ਹੈ?" ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ," ਬੁੱਧ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ।
"ਕੀ ਰੱਬ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਬੁੱਧ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਤੀਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਕੀ ਰੱਬ ਹੈ?"
"ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਬੁੱਧ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਜੀ," ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਜਵਾਬ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵੱਖਰੇ ਹਨ," ਬੁੱਧ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰੇਗਾ, ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ, ਇਨਕਾਰ, ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਰਾਹੀਂ।"

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਹਾਂ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਕਰਨ, ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਕਦੇ-ਕਦੇ ਰੁਕੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਵੋ।
ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿਓ। ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਪੁੱਛੇ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਏ। ਬਸ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਚੁੱਪ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ।
ਅਜਿਹੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹੰਝੂ - ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੇ - ਡਿੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੰਝੂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਣਾ ਹੀ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਵੋ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਰੋਂਦੇ ਹਨ।
ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬੱਚੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਉਹ ਸੀ ਰੋਣਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਚੀਕੋ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੋਵੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਰੋਣਾ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ?
ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਸਾਹਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਵੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਰੋਂਦਾ ਹੈ।

ਯਾਤਰੀ ਫੋਰਟ ਲਾਡਰਡੇਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਦਖ਼ਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਵਕੀਲ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: "ਕਿਉਂ? ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸੰਜੀਦਾ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ?"
ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਲਈ ਲੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਸ ਲੜਾਈ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਤੇਜਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਪਲ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਰਾਕ, ਨੀਂਦ, ਖੁਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਬਕਵਾਸ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਓ। ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਵੱਡੀ ਉਤੇਜਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
"ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ," ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੜੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮਾਲਕ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:
"ਵਾਹ, ਨਵਾਂ ਘਰ! ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ!"
ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ, ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਅੱਗ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੜਾਅ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ, ਹੁਣ ਤੋਂ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਆਰਥਰ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਤੀਹ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਜੂਸ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੇ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਾਈਨ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ," ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਮੋਟੀ ਰਕਮ ਛੱਡੀ, ਮੈਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੈਰਿਟੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ!
"ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਹੁਣ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਹੋਰ ਉਦਾਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੋ। "ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ" ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਾ ਛੱਡੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਓ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਧਾਰ ਕਰੋਗੇ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।
ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ। ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਆਲੋਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ।
ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲੁਕਵੇਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਕਾ ਦੇਵੇਗਾ।
ਰੱਬ ਬਹਾਦਰਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਲੱਭ ਕੇ ਲਿਆਉਣ। ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਸ਼ਾਮ ਢਲਣ 'ਤੇ ਚੇਲੇ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ: ਸੜੇ ਹੋਏ ਫਲ, ਬਾਸੀ ਰੋਟੀ, ਅਤੇ ਖੱਟਾ ਸ਼ਰਾਬ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਚੇਲਾ ਪੱਕੇ ਸੇਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਥੈਲਾ ਲੈ ਆਇਆ।
"ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਸੇਬ ਵੰਡਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ?" ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਚੋਰੀ ਕਰਨੇ ਪਏ,” ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।”
"ਖੈਰ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸੇਬ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰੇਗਾ।"

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ, ਵਿਅਰਥ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਭਾਵੇਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਓਗੇ। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚਰਚ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਜੇਕਰ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਦਾਅਵਤ ਨਾਲ ਨਾ ਮਨਾਉਂਦਾ।
ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਮਝੋਗੇ ਜਦੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੱਭੋਗੇ।" ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚੇਲੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬਚਦਾ ਹੈ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਚੇਲਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ?" ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ!" ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ? ਖੈਰ, ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾ ਕਰੋ। ਮਾਫ਼ ਕਰਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਧੋ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"

ਟੂਲਨ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਦੌਰਾਨ ਭਿਆਨਕ ਬੰਬਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਪੱਤੇ ਵਾਂਗ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਦੇਖੋ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ!"
"ਹਾਂ," ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਲੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਡਰ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਵੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਡਰ ਕਾਇਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਡਰ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਖਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰਾਨਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਯਾਤਰੀ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦਿਵਸ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਟਾਲਾਂ, ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਗੈਲਰੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਭੋਜਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।
ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਜੋਕਰ ਉਸਦੇ ਹਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਹੱਸਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਵੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜੋਕਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੌਫੀ ਪੀਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ," ਜੋਕਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹਿਲਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਹੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਮਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕੋ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ।"

ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
"ਰੱਬ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ," ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਕਬਾਲ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੱਕ। ਰਾਜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ-ਸੋਚ ਕੇ ਬੋਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਲਿਆਓ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕੇ।"
ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। "ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ ਚਿਕਿਤਸਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਚੇਲਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ।
ਚੇਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇਵੇ ਕਿ ਸਾਰਾ ਭੋਜਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਚੇਲੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਮਸ਼ਰੂਮ ਉੱਥੇ ਹਨ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਚੇਲਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਮਸ਼ਰੂਮ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਕਿਆ:
"ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਮਸ਼ਰੂਮ ਹਨ! ਜੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਖਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ!"
"ਖੈਰ, ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

1981 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰਾਇੰਗਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਾਇੰਗ ਪਸੰਦ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਦਸਤਾਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਤਾਪਮਾਨ 23°F ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਦਸਤਾਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੈਨਸਿਲ ਫੜ ਸਕਾਂ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਗ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਯਾਤਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਸਕੈਚ ਬਣਾਏਗਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ, ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਸਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਦਮੀ ਭੀਖ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਇਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਦਮੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੈਂ?" ਹਸਮ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ?"
"ਆਪਣੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਗੋਲ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਿਆਂ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲੈਕਸੀਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਓਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ।"

ਸਪੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ, ਓਲੀਟ ਨਾਮਕ ਕਸਬੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ:
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਣਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਅਰਥ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ।
"ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਯੋਧੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕਬੀਲੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪਤਨੀਆਂ ਹੋ ਸਕਣ," ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਬੀਲਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
"ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ," ਇੱਕ ਭੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੁੱਢੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਤੁਰਨ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਈਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ," ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਿ ਇੱਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੱਤਰਕਾਰ ਵੈਗਨਰ ਕੈਰੇਲੀ ਅਰਜਨਟੀਨਾ ਦੇ ਲੇਖਕ ਜੋਰਜ ਲੁਈਸ ਬੋਰਗੇਸ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੌਜੂਦ ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਅਥਾਹ ਸਮਰੱਥਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਬੋਰਗੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਕੈਰੇਲੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੈ।
ਕੈਰੇਲੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ।"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਬੋਰਗੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਫਿਨਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

ਇੱਕ ਸਰਕਸ ਟ੍ਰੇਨਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਚਾਲ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਇੱਕ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਹਾਥੀ ਅਜੇ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟ੍ਰੇਨਰ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਹਾਥੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁੱਖ ਦਾ ਤਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਿਰ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਹਾਥੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸਾਡੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਕੋਸ਼ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ਕਿ ਰੱਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ।
ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ - ਜੋ ਪਿਆਰ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਦੂਈ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਚਕਾਨਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ: "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ।"
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਵੜੇਗਾ। ਉਹ ਜਿਸ ਦਰਵਾਜੇ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਹੈ।

ਫਾਦਰ ਐਬੋਟ ਐਬੋਟ ਜੋਆਓ ਪੇਕੇਨੋ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਫਾਦਰ ਐਬੋਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ।
“ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਐਬੋਟ ਜੋਆਓ ਕੋਲ ਹੁਣ ਹੋਰ ਪਰਤਾਵੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। “ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਐਬੋਟ ਜੋਆਓ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਤਾਵੇ ਭੇਜੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਪਰਤਾਵੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਓ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੇਜੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਓ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਹੇ: ‘ਪ੍ਰਭੂ, ਉਸ ਭੂਤ ਨੂੰ ਭਜਾਓ।’ ਆਓ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਹੇ: ‘ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇਵੇ।’”

ਦਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪਲ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਛੇ ਵਜੇ ਐਵੇ ਮਾਰੀਆ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਚੂਆ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਾਮ"।
ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਧਰਤੀ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ, ਤਾਂ ਰਾਤ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਜਰਮਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਆਰਥਰ ਸ਼ੋਪੇਨਹਾਉਰ ਡ੍ਰੇਜ਼ਡਨ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫੁੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸ਼ੋਪੇਨਹਾਉਰ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਸ਼ੋਪੇਨਹਾਵਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗਾ।"

ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਹਰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ, ਉਸਨੇ ਧਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਧਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਭੋਜਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।
"ਰੱਬ ਬਹੁਤ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ!" ਉਹ ਚੀਕਿਆ। "ਕੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸੇ ਪਲ, ਇੱਕ ਦੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।
"ਰੱਬ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਖੁਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੋਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਬੀਜਿਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ: "ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਖਾਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਇਕੱਠਾਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਰ ਚੀਜ਼ - ਪਿਆਰ, ਕੰਮ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ - ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਬਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਜੇ ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਤੈਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦੇ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅੱਖ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿ ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੂੰ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਂ।"
ਕਠੋਰ ਸ਼ਬਦ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਪੂਰਾ ਸਾਲ ਵਰਤ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵੱਡੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
"ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਬਰਬਾਦੀ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਦੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਵਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਅਰਥ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਇੰਨੇ ਨਿਮਰ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ।"
ਅਤੇ ਦੂਤ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਚਿੰਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਲਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੋ: "ਪੂਰਵ" ਅਤੇ "ਚਿੰਤਾ।" ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ।
ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ, ਕੌਣ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਪਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ? ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਸਿੱਖੋ।
ਦੋਸਤਾਂ, ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ।
ਸਖ਼ਤ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿਓ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾ ਕਰੋ: ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਅਖ਼ਬਾਰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਟੀਵੀ ਨੂੰ ਮਿਊਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੀਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਿਮੋਟ ਕੰਟਰੋਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਚੈਨਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਚੈਨਲ ਵੱਲ ਪਲਟਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੰਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਟੀਵੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸੀਡੀ ਦਰਜਨਾਂ ਵਾਰ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਕਿ ਕਿਉਂ।
ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: "ਖੈਰ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ।" ਨਹੀਂ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਪਤਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਓ। ਪਿਆਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ।

ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਸਾਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਪਾਈਰੇਨੀਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਨੂੰ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਟ੍ਰੀ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
“ਸੋਹਣੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ," ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਰਜਨਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਬਲਬ ਹੈ ਜੋ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਦਰਜਨਾਂ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਲਬ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਗਾਇਆ।"

"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਿਮਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਜਿੱਤਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" "ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ," ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਲਾਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਤ ਗੈਬਰੀਏਲ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਉਲਝਾ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ," ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵਾਂ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਉਸ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਜੋ ਉਸਨੇ ਟਾਲਿਆ ਸੀ।

ਪੱਤਰਕਾਰ ਐਂਜੇਲਾ ਪੋਂਟੂਅਲ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਣ ਗਈ ਸੀ। ਇੰਟਰਮਿਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਵਿਸਕੀ ਲਈ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ, ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੋਂਟੂਅਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ। ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਬੋਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੰਟਰਮਿਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਵਿਸਕੀ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅਸਥਿਰਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:
"ਕੀ ਤੂੰ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਜਾਂ ਕੀ? ਤੂੰ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦਾ ਜੋ ਤੂੰ ਖੇਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?"
ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ, ਉਸਨੇ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਜਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਨੇ ਸੰਗੀਤ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਤਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਅਸੀਸੀ ਦੇ ਸੇਂਟ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਸੀ ਦੇ ਸੇਂਟ ਕਲੇਅਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਸੇਂਟ ਰੈਮਨ ਲੁੱਲ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਨ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੋਜ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ-ਰਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਹੋ ਤਾਂ ਨਿਮਰ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗਣਾ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੀ ਮੁੱਲ ਹੈ?
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਸਿੱਖੋ।

ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਦ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈਣ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਨਾ ਲਓ।
ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦਾਨੀ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।
ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦੇ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਵੀ ਹੰਝੂ ਨਹੀਂ ਵਹਾਇਆ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ:
"ਡਾਕਟਰ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਡਰ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਜੀਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਸਕਦਾ।"
ਜਿਸ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
"ਮੇਰੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੂਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਕੁਤਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਚੂਹੇ ਬਾਰੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੁਕ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਤਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੂਹਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਡਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਾਕੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਬਣ ਸਕੋ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਕਸਰ ਪਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਤੰਤਰ ਦਿਖਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪੇ, ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਝੱਖੜ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀਆਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਫੈਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ, ਸਾਡਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਪਿਆਰ ਦੇਣ ਜਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਹੱਵਾਹ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਟਹਿਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੱਪ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ।
“ਇਹ ਸੇਬ ਖਾਓ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹੱਵਾਹ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਸੇਬ ਖਾਓ," ਸੱਪ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਦਿਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ।"
“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ,” ਈਵ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।”
ਸੱਪ ਹੱਸ ਪਿਆ।
"ਓ ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਖੂਹ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਸ ਗੁਫਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਆਦਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"
ਹੱਵਾਹ ਝੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸੱਪ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੇਬ ਖਾ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ "ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ" ਦੇ ਟੁਕੜੇ:
"ਪਿਆਰੇ ਦਿਲ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰੀ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ, ਪਿਆਰੇ ਦਿਲ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਹੈ, ਪਿਆਰੇ ਦਿਲ। ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰੋਗੇ ਜੋ ਇਸਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਤੁਹਾਡਾ ਰਸਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲ ਚੱਲੀਏ।"
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ: ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਧੜਕਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਕਰੇ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਟਕਰਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜ਼ਖ਼ਮ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਾਡੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ, ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸਵਾਰਥੀ ਜਾਂ ਹੋਰ - ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਖਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਾਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਉਣਗੇ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ, ਸੰਤ ਪੌਲੁਸ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਆਲਤਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਪਿਆਰ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠੋਰ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।
ਯਾਤਰੀ ਸਪੇਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਗ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਤੋੜ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੋਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਵਰਤੋ, ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਤ ਬਣਾਓ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹੋ: "ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ, ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ।" ਹਰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਓ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਨੇੜਲਾ ਸਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਜਿਹੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਸਲ ਲੜਾਈ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਭੁੱਲ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੋ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸੱਤ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਹਫ਼ਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।
ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਗਤੀ ਅਤੇ ਤਾਲ ਨਾਲ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੂਤ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਗਾ।"
ਆਦਮੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੋਚੋ," ਦੂਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਕੜੀ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ ਸੀ।
ਦੂਤ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੱਕੜੀ ਦਾ ਧਾਗਾ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਧਾਗਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਧਾਗਾ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਵਾਪਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। "ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਉਹ ਦੂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। "ਤੇਰੇ ਸੁਆਰਥ ਨੇ ਉਸ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜੋ ਤੂੰ ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਚੌਰਾਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਹਨ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਦੇਵਤੇ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਅਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।
ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਸਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਹਨ, ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਊਰਜਾਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਉਹ ਰਸਤਾ ਜੋ ਚੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਰਸਤਾ ਜੋ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ।
ਤੀਰਥ ਯਾਤਰੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਰਸਤੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੁਰਾਹੇ ਸਰਾਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੇ ਸੱਚ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੂਰੀਆਂ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰਸਤਾ ਭਾਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ "ਸੱਚ" ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੱਚ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।
ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਵਿਚਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੱਖਪਾਤਾਂ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਸੱਚਾਈ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।
“ਸੱਚ ਨੂੰ ਜਾਣੋ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਸੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੇਗਾ।”

ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਦੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।
ਸਾਧੂ ਨੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸਨ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਛੇਕ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੇਤ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੱਠ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ।
ਜਦੋਂ ਫਾਦਰ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਲਟੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੁੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਰੇਤ ਡੁੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ!"
ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਪਿਰੇਨੀਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਚਰਚ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ:
ਪ੍ਰਭੂ, ਇਹ ਮੋਮਬੱਤੀ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋਵੇ।
ਇਸਨੂੰ ਅੱਗ ਬਣ ਜਾਣ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸਾਰੇ ਹੰਕਾਰ, ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾੜ ਸਕੋ।
ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰ ਸਕੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾ ਸਕੋ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਨਾਲ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਆਮੀਨ।

ਯਾਤਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਨੇਪਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਉਹ ਮੱਠ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕੇਲਿਆਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਆਇਆ ਹੈ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਥੈਲਾ ਖੋਲ੍ਹਦਿਆਂ ਇੱਕ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੇਲਾ ਕੱਢਿਆ। "ਇਹ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਜੋ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੇਲਾ ਕੱਢਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਰਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕੇਲਾ ਕੱਢਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਛਿੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:
"ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਡਰ ਦੇ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖੋ।"

ਬੇਬੀ ਕੌਂਸੁਏਲੋ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਸੀ।
ਮੁੰਡਾ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਉੱਥੇ ਆਏ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਾਲ ਬੱਤੀ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਿਖਾਰੀ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਹ ਭੀਖ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ।"
ਬੇਬੀ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ; ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਖੁਦ ਫਿਲਮ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਸਭ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ।"
ਬੇਬੀ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਰੋਕ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ।
"ਰੱਬ ਜ਼ਰੂਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋ," ਭਿਖਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਜਨਮਦਿਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਭੀਖ ਨਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ: ਜੇ ਰੱਬ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ।"

ਇੱਕ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੜਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ।
"ਓਏ, ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਹੈ!" ਤੀਰਥ ਯਾਤਰੀ ਚੀਕਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਜ਼ਾਓ ਚੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ:
"ਸਿਆਣਾ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਣਾ ਹੈ।"

ਕੁਝ ਜਾਦੂਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਚੇਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ - ਜਾਂ ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀਕਐਂਡ - ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ:
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?"
ਉਹ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ?"
ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯਾਦਗਾਰੀ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ। "ਕੀ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਪਲ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?" ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੱਛਰਾਂ ਅਤੇ ਸੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਹਿਣ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਪੇਰੂਵੀ ਦੰਤਕਥਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਵਸਨੀਕ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ - ਹਰ ਕੋਈ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜੇਲ੍ਹ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਨੋਟਰੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਪ੍ਰੀਫੈਕਟ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਝ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਚੌਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਥੌੜੇ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਆਰੇ ਨਾਲ ਕੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਸਾਰੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਦਘਾਟਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਕਰੀਨ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ... ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਂਝੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਰੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਏ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ੱਕੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ।
ਦੰਤਕਥਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਵਿਕਟਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲ ਨੇ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੀ ਤਸ਼ੱਦਦ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ, ਸਾਰੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਕੈਦੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ: "'ਜੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖ ਸਕਦੀਆਂ!' ... ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਯਾਦ ਕਰਾਏ... ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਬਰਫੀਲੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਖਿਸਕਦੇ ਰਹੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਖਿੱਚਦੇ ਰਹੇ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ: ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ...। "ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭੇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ: ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਰਾਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਜਾੜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ - ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਚਿੰਤਨ ਦੁਆਰਾ, ਪੂਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ...
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਉਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਦੀ

ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਗੱਲਬਾਤ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੁੰਦੀ। 'ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਵਾਂਗ ਲਗਾਓ, ਪਿਆਰ ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ।'"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਹੁਣ ਤੋਂ - ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਲਈ - ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
ਧਰਤੀ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ - ਸ਼ੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ - ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਜੋ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਉਹ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ।
ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸਾਈਕਲ ਦੌੜ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਟੀਚਾ ਸਾਡੀ ਨਿੱਜੀ ਦੰਤਕਥਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਥੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦੌੜ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਸਲ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਥਕਾਵਟ, ਬੋਰੀਅਤ, ਸਵੈ-ਸ਼ੱਕ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ; ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਹਾਇਤਾ ਵੈਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਅਣਜਾਣ ਮੋੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਾਡੀ ਸਾਈਕਲ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।
ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ। ਬਸ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ।

ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਅਰਬ ਦੇ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਹਰ ਪਲ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਓ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਦਾ।"
ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੇਰਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੇਲਾ ਚੱਟਾਨ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਰਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋੜੇ ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਘੋੜੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ।"
"ਰੱਬ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਣ।"

"ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਹੈ," ਯੂਹੰਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਚਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।"
ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੌਨ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਇਰਮੈਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?" ਯਾਤਰੀ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਗ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੜਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਤਾਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਣ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਾਇਕ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ - ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ
- ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ! ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਰਸੂਲ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਦਿਮ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਕਿ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰੂਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। "ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਸਨ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਲਈ - ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ - ਮੌਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਲੰਬੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਸੀ।
ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਉਹ ਕੋਮਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ।
ਪੁਰਾਣੇ ਯਾਕੀ ਇੰਡੀਅਨਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ: ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੋ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ, "ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਲਾਹ ਮੰਗਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਸਾਡਾ ਦੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਵਾਬ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ, ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਰੁੱਝੇ ਹੋਈਏ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।
ਆਓ ਆਪਾਂ ਆਪਣੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੀ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਲਾਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਪਰ ਅਭਿਆਸ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰੀਓ ਡੀ ਜਨੇਰੀਓ ਵਿੱਚ ਕਰਿਸ਼ਮੇਟਿਕ ਰੀਨਿਊਅਲ ਚਰਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਉਹ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਹਾਂ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਕਹੋ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਅੰਦਰਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਾਇਮ ਰਹੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਯਾਦ ਆਇਆ: ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਵੀ ਮੰਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ - ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ - ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਜੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਦੂਰ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਫਿਰ, ਉਸਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਬੈਠ ਗਿਆ।
ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਇੱਕ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਤਿਲਕਦਾ ਅਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਥੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ, ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੁਰੰਤ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਤੂੰ ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ," ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹੋ," ਜਾਦੂਗਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਡਿੱਗਣ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗੇ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ।"

ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਫਾਦਰ ਐਬੋਟ ਸੇਸੀਟਿਸ ਮੱਠ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ।
"ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਫਾਦਰ ਐਬੋਟ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਮਾਰੂਥਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਫਾਦਰ ਐਬੋਟ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਗਿਆ।
"ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸਿਆਣੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ," ਫਾਦਰ ਮਠਾਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ। ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਯਾਤਰੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ - ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ - ਉਸਦੇ ਪੈਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ: 'ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੂਤ ਬਣਨ ਦਿਓ।' ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਗਰਮ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਦਰਦ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਹੁਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਦੌਲਤ, ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਅਰਿਸਟਿਪਸ ਸੈਰਾਕਿਊਜ਼ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮ, ਡਾਇਓਨੀਸੀਅਸ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਨੇ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਡਿਸ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਡਾਇਓਨੀਸੀਅਸ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ," ਅਰਿਸਟਿਪਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਲ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਓਨੀਸੀਅਸ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣਾ ਨਾ ਪੈਂਦਾ," ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੀਮਤ ਸਾਪੇਖਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ, ਦੁਖੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ; ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ।

ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਫਾਰਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ; ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਿਆ।
ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਨ ਮਾਲਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਡਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ।
ਮਹਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਰਕੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਸਫ਼ਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕੀਤਾ।"
ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ:
"ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਪੁੱਛਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: "ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ।" ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ; ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜੇਤੂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਭੇਜਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਏਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਈਰਖਾਲੂ, ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓ।
ਡਰੋ ਨਾ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ ਜੋ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਪੇਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੰਸ਼ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਅਰਾਗੋਨ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ - ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ - ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਹਾਰ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਸਤਿਕਾਰ," ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਸਪੇਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਇੱਥੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇਖਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਸਾਨਾਂ, ਗਰੀਬਾਂ, ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਨ।"
ਲੈਂਗਸਟਨ ਹਿਊਜ਼ ਦੁਆਰਾ "ਦ ਨੀਗਰੋ ਸਪੀਕਸ ਆਫ਼ ਰਿਵਰਜ਼":
ਮੈਂ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ:
ਮੈਂ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੰਨੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਨਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਵਹਾਅ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਾਂਗ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਸਵੇਰਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਂ ਫਰਾਤ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਕਾਂਗੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ।
ਮੈਂ ਨੀਲ ਦਰਿਆ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਿਰਾਮਿਡ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ।

ਜਦੋਂ ਆਬੇ ਲਿੰਕਨ ਨਿਊ ਓਰਲੀਨਜ਼ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਸੀਸਿਪੀ ਦਾ ਗਾਉਣਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੇਲੇ ਇਸਦੀ ਚਿੱਕੜ ਭਰੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ:
ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਨਦੀਆਂ।
ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਾਂਗ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

"ਕਿਹੜੇ ਗੁਣ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?" ਯੋਧੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੱਠ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਓ," ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਚੇਲੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਚਟਾਨ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।"
"ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਇਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੋ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ," ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੰਗੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਅਰਥ। ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਸੀ: ਕਿਹੜੇ ਗੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?"
"ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਵਰਗਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ," ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਇਹ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"

ਯਾਤਰੀ ਸਪੇਨ ਦੇ ਨਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਮਾਰਟਿਨ ਡੀ ਉਂਕਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਉਸ ਖੰਡਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੁੰਦਰ ਰੋਮਨੇਸਕ ਚਰਚ ਦੀ ਚਾਬੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ।
ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਮੱਧਯੁਗੀ ਮੰਦਰ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਔਰਤ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਦੁਪਹਿਰ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਕਲਾ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। "ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੇਰਵੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਔਰਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਦੰਤਕਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਚਰਚ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸਾਨੂੰ ਇਹੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਦੋ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਡਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦਇਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਦੋ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਦੋ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੁਚਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਈਕਲਐਂਜਲੋ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਸਿਰਜ ਸਕਿਆ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲਐਂਜਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਬਲਾਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਛਾਂਟਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਇੱਕ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਜਣਾ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਲਾ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਡਰ, ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਦੁਚਿੱਤੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਬੇਲੋੜੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਛਿੱਲ ਕੇ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਜੀਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ, ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਨਾਹ, ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਚਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਗਏ?" ਨੌਜਵਾਨ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਗੱਦਾਰ," ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੀਰੋ ਹੋਵਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਭ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤਾ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਖਾਣਾ, ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਸੌਣਾ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ:
"ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਸਕਾਂ।"
ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਯੋਗ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਮੰਗਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ? ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਇਕਾਂਤ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਸ਼ਿਆਂ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਮਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ, ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਸੀਸਾਂ ਵਾਂਗ, ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ।

ਇੱਕ ਸਪੇਨੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਇੱਕ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਐਜ਼ਟੈਕ ਪਾਦਰੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਾਡੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ," ਐਜ਼ਟੈਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ: 'ਰੱਬਾ, ਤੂੰ ਤਿੰਨ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰ।" “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਰੱਬ ਸੁਣੇਗਾ,” ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਿਖਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਸਪੇਨ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਟਾਪੂ ਦੇ ਨੇੜਿਓਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜਹਾਜ਼ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
"ਪਿਤਾ ਜੀ, ਪਿਤਾ ਜੀ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਿਖਾਓ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਣੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ।"
"ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ," ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਨੇ ਇਹ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਆਫ਼ ਦ ਕਰਾਸ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੋ ਉਸੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲੇ ਸਨ। ਸਾਡਾ ਸਮਰਥਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਉਲਝੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।
ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਇਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਮਾਫ਼ੀ ਇੱਕ ਦੋ-ਪਾਸੜ ਗਲੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਕੁੜੱਤਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਜਦੋਂ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਨਫ਼ਰਤ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੰਬਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਬਣ ਸਾਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮਾਫ਼ ਕਰਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸੱਤ ਵਾਰ ਤੱਕ?"
ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਸੱਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸੱਤਰ ਵਾਰ।” ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸੂਖਮ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਪੱਖ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ "ਪਾਤਰ" ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਪਾਤਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ।
ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਹੈ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਡਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਹਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ "ਖਲਨਾਇਕ" ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਪਾਤਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਵੇਂ ਜੀਣੀ ਹੈ?" ਚੇਲੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੇਜ਼ ਲਗਭਗ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ - ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੇਖਾਂ ਠੋਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ - ਮਾਲਕ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ।
ਚੇਲਾ ਤਿੰਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਟੀਕ ਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਕਿੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿੱਲ ਠੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਮੇਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਖੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਝਟਕਾ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਚੌਥੇ ਵਾਰ ਨੇ ਮੇਖ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੋਫਾੜ ਹੋ ਗਈ।
"ਤੇਰਾ ਹੱਥ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਆਦਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਅਰਥ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਕਿਰਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ਼ ਹੈ: ਕਦੇ ਵੀ ਆਦਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦਿਓ।"

ਸਪੇਨ ਦੇ ਸੋਰੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਸ਼ਰਮ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਤਝੜ ਦੁਪਹਿਰ, ਯਾਤਰੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਰੋਟੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਧੂ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨੇੜਲੇ ਨਾਲੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਸ਼ਰੂਮ ਲੈਣ ਲਈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
"ਪਵਿੱਤਰ ਪਿਤਾ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"
"ਜੀਵਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ," ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜੇਕਰ ਸਫ਼ਰ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਓਨੇ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੋਰ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੋਵੇਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਪੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਿਰਾਮ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਮੰਗਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਓ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਲ ਅਫੀਦ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸ਼ਹਿਰ ਵੈਲੇਂਸੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰਸਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ।
ਕਾਰੀਗਰ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਚੌਕ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਲੰਘਦੇ ਹਨ, ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਦੇ ਹਨ, ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ, ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦਿਵਸ 'ਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੱਗ 'ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿਅਰਥ ਕਿਉਂ?" ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਨੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।
“ਤੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ,” ਇੱਕ ਸਪੇਨੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕੋਈ ਦੂਤ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ: ‘ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਕਿਉਂ?’”

ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ:
"ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਨੂੰ ਲਾਟਰੀ ਜਿੱਤਣ ਦਿਓ।"
ਉਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬੱਧੀ ਇੱਕੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਹਰਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਜੀਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਟਰੀ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਣ ਦਿੱਤੀ।
"ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਅਦੇ ਝੂਠ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ," ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਟਰੀ ਟਿਕਟ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦੀ।"

ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਬੁੱਢਾ ਚੀਨੀ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਬਰਫ਼ੀਲੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਤੀਤ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਮੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਚਿਹਰਾ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਸੰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੋਵਾਂਗਾ।"
ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਬਰਫ਼ੀਲੇ ਖੇਤ ਵੱਲ ਸੋਚਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਔਰਤ ਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਗੁਲਾਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਖੇਤ," ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ, ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਸੰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਸਕਾਂਗਾ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਓਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖ਼ਤਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁਪਾ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕੀਮਤ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਆਦਿ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੀਮਤ ਜਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਣਗੇ: "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।"
ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਇਹ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਰਹਿਮ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਲੋਸ ਕਾਸਟਨੇਡਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ 'ਤੇ ਬੈਲਟ ਉਲਟਾ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਾਸਟਨੇਡਾ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ਇਸ ਜਾਦੂਈ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਆਪਣੀ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਮੈਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਧਿਆਪਕ ਹੱਸ ਪਿਆ।
"ਇੱਕ ਬੈਲਟ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਹੋ। ਇਹ ਉਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਲਟ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।"

ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੈਂਕੜੇ ਚੇਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੁਕਵੇਂ ਭੇਦ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ।
ਦੂਜੇ ਚੇਲੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ।
"ਇਹ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹੈ!" ਉਹ ਚੀਕ ਉੱਠੇ। "ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੈ।"
ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਭੇਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਲੋਕ ਨੇਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚੇਲਾ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸਦਾ ਨੁਕਸ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਸ਼ਰਾਬੀਪੁਣਾ।"

ਸਿਸਟਰਸੀਅਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਮਾਰਕੋਸ ਗਾਰਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ਬਦ:
"ਰੱਬ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਸੀਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਹਰਬਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਤਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।"
"ਅਜਿਹੇ ਪਲਾਂ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ: 'ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।' ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ: ਅਸੀਂ ਹੀ ਹਾਂ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਹਾਂਗਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਗੁਣ। "ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ?"

ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦਿਨ ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿੱਘ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਾਅ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਗ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਲੱਕੜਾਂ ਲਗਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅੱਗ ਦੀ ਚੀਕ, ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗੀ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਹੋਵਾਂਗੇ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ," ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਇੱਕ ਰੱਬੀ ਜੋ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਯਾਤਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਰੱਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਆਜ ਕਮਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
"ਅਸੀਂ ਯਹੂਦੀ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 'ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।"

ਮਠਾਰੂ ਅਬਰਾਹਿਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਜੇ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚ ਸਕੋਗੇ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ।"
ਮਠਾਠ ਅੱਗੇ ਬੋਲਿਆ:
"ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਮਿਲ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ?"
"ਨਹੀਂ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਾਂਗਾ।" ਫਿਰ ਐਬੋਟ ਅਬਰਾਹਿਮ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਭਰਾ ਮਿਲਣ ਆਉਣ, ਇੱਕ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕੋਗੇ?"
ਸਾਧੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
"ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਉਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੱਠ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮਠਾਠ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਡਬਲਯੂ. ਫਰੇਜ਼ੀਅਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਮਰੀਕੀ ਪੱਛਮ ਦੀ ਜਿੱਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ। ਗੈਰੀ ਕੂਪਰ ਅਭਿਨੀਤ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਬੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਇਨੀਅਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਉਹ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜੇ, ਮਾਰੂਥਲ ਪਾਰ ਕੀਤੇ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਮਕਾਲੀ ਰਿਕਾਰਡ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਪਾਇਨੀਅਰ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਜਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੀਤ ਰਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਚੁਟਕਲੇ ਬਣਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਅੱਜ, ਅਠਾਸੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਲਿਖਤ ਜੌਨ ਮੁਇਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ:
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਟੋਇਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਕਲੀ ਉਜਾੜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਲਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਲਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੁੰਬਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਗਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਪਾਣੀ ਮਿਲ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਲਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੰਨੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।

ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੈਲੀਕਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਸਰਲ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਂ ਪੈਲੀਕਨ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਚੁੰਘਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਅਤੇ ਮਾਸ ਖੁਆਉਂਦੀ ਸੀ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੋਸ਼ਣ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਪੈਲੀਕਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠੋਰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਸ ਖੁਆਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ - ਪਰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਪੋਸ਼ਣ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਅੱਛਾ। ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਖਾ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਰੁਕ ਜਾਓ।
ਜੇਕਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹਨ: ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਵਿਕਲਪ ਸਹੀ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲਓ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਾਦਰਾਂ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।
ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲੀਅਨ ਲੇਖਕ ਫਰਨਾਂਡੋ ਸਬੀਨੋ ਦੇ ਪਿਤਾ ਡੋਮਿੰਗੋਸ ਸਬੀਨੋ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ:
"ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ।"

ਜਦੋਂ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੈਲਸਨ ਮੋਟਾ ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਦੇ ਬਾਹੀਆ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਮੇ ਮੇਨਿਨਿਨਹਾ ਡੋ ਗੈਂਟੋਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਲਈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਾਰ ਦੇ ਬ੍ਰੇਕ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਜ਼ ਲੇਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਝਟਕੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਦੋਵੇਂ ਠੀਕ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਨੈਲਸਨ ਮੇ ਮੇਨਿਨਿਨਹਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਹਾਦਸੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"

"ਕੈਮਿਨੋ ਡੀ ਸੈਂਟੀਆਗੋ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕਮੀ ਸੀ," ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਰਧਾਲੂ, ਭਾਵੇਂ ਕੈਮਿਨੋ 'ਤੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਆਪਣੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲਾ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਪੈਰ ਦੇ ਨਸਾਂ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ।"
“ਇਹ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋ ਦਿਨ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਂਟੀਆਗੋ ਡੀ ਕੰਪੋਸਟੇਲਾ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲੈਅ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਾਂਗਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤੇ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸੇ ਇਕੱਲੇ ਤੁਰਨੇ ਪਏ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲੈਅ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਕੇ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਲਿਡੀਆ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕ੍ਰੋਏਸਸ, ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਡੇਲਫੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਓਰੇਕਲ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਓਰੇਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਕ੍ਰੋਏਸਸ ਨੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਿਡੀਆ 'ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਏਸਸ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਕ੍ਰੋਏਸਸ ਨੇ ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰਾਜਦੂਤ ਨੂੰ ਓਰੇਕਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ," ਓਰੇਕਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਤੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਲਿਡੀਆ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ।

ਲੇਖਕ ਫੇਲਿਸ ਲਿਓਨਾਰਡੋ ਬੁਸਕਾਗਲੀਆ ਮੈਗੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬੈਤਲਹਮ ਉੱਤੇ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਚਮਕਦੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਰੀਬ, ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਸਨ। ਤੀਹ ਸਾਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮਿਸਰ, ਗਲੀਲ ਅਤੇ ਬੈਥਨੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਦੂਗਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਾਦੂਗਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮੋਤੀ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੋਤੀ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ," ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ:
"ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ। ਮੈਂ ਭੁੱਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਆਇਆ। ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ। ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ।"

ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੋਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਹੋਵੇ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਮਕੈਨਿਕ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹੁਨਰ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਗਲਖਾਨੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਗਲ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਬਗਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਣ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਕਲਾ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ," ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਖੁਦ ਲੱਭਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਪਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
" ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ," ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਸੋਹਣਾ।"
ਪਤਨੀ ਪੂਰੇ ਦੋ ਸਾਲ ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸੁੰਦਰ ਕੁਝ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣਤਾ 'ਤੇ ਰੋਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਫੜਾਇਆ।

ਜਰਮਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਫਰੈਡਰਿਕ ਨੀਤਸ਼ੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ: "ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਗਲਤੀ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।" ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ। ਇਸ ਰਵੱਈਏ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਡਰ।
ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਡਰ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਮੀਅਤ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਸੇਸੀਟਿਸ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਐਬੋਟ ਨਿਸਟਰੋਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਰੱਬ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਮਠਾਠ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
“ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਏਲੀਯਾਹ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਯੂਨਾਹ ਨੀਨਵਾਹ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ।
"ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੌਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੁੱਧ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ," ਇੱਕ ਤੀਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੇਬ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠਾਂ ਰੁਕੇ। ਟਾਹਣੀਆਂ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਫਿਰ ਮਾਲਕ ਬੋਲਿਆ:
"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਰੁੱਖ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਝੁਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਮਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਰੁੱਖ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੂਰਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"

ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਰਸੂਲਾਂ ਉੱਤੇ ਬਰਾਬਰ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖੇ ਸਨ।
ਯਹੂਦਾ ਇਸਕਰਿਯੋਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।
ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਉਸ ਹਰ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਪਰ, ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਪਲ 'ਤੇ, ਪਤਰਸ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:
"ਠੀਕ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਿਓ।"
ਪਤਰਸ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿਆਰ ਮਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।

ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਲੇਖਕ ਟਰੱਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ, ਦਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਬਚਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਨਾ ਜਾਵੇਂ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ "ਰਿਸ਼ਵਤ" ਦੇਣ, ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਆਲੂ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅੰਗ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਢੱਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਲੀਲ ਤੋਂ ਅਨਾਰ, ਦੱਖਣੀ ਮਾਰੂਥਲ ਤੋਂ ਮਸਾਲੇ, ਸੀਰੀਆ ਤੋਂ ਸੁੱਕੇ ਮੇਵੇ, ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਖਜੂਰ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਨਾਰ ਅਤੇ ਖਜੂਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਅਨਾਰ, ਖਜੂਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਫਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦਖਲ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਰੋਟੀ ਚੁੱਕੀ, ਤੋੜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ:
“ਲਓ, ਖਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਹੈ।”
ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਟੀ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੀਰੀਆ ਤੋਂ ਖਜੂਰ, ਅਨਾਰ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਮੇਵੇ ਦੇ ਉਲਟ, ਰੋਟੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਸਤੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਟੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਸੀ।

ਜਗਲਰ ਚੌਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਸੰਤਰੇ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਦੀ ਹਰਕਤਾਂ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ," ਕੋਈ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸੰਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਸੰਤਰੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਜਾਦੂਗਰ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਸਾਡਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ, ਸੁਪਨਾ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਚੱਲੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ, ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।"

ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਝਪਕਣਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਵਧੇਰੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜੋ ਹੱਲ ਨਾ ਹੋਣ ਯੋਗ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਕੁਝ ਕੰਮ ਜੋ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਕਨੀਕ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਓ। ਇਸ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਦਾਨ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਫੁੱਲਦਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੁੱਲਦਾਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਫੁੱਲਦਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਫੁੱਲਦਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਉਹ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ। "ਉਸ ਕੰਮ ਲਈ ਇਹੀ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹਾਂ," ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਫੁੱਲਦਾਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸੁੰਦਰਤਾ ਮੁਫ਼ਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਯਾਤਰੀ ਚਰਚ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,” ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ, ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ; ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੂਤ ਉਸਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਸੀ।
ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣੀ, ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਯਾਤਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ, ਸੰਗਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਨਾਮਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਪਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ। ਤੀਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ।
ਪਰ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਡੈਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ: "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰੋਗੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਿਖਾਓਗੇ।"
ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਸੁੰਦਰ, ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰ, ਮੂਰਤੀਕਾਰ, ਲੇਖਕ, ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਗਣਿਤ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭਟਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਖਾਸ ਰਸਤਾ ਚੁਣੋ ਅਤੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ; ਕਦੇ ਵੀ ਹਰ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।

ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂਸੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਧੂ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਿਆ।
"ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦੂਤ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ," ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਓ।"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾ ਰਹੇ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਗਣਿਤ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ।"

ਸਪੇਨੀ ਕਵੀ ਐਂਟੋਨੀਓ ਮਚਾਡੋ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: ਯਾਤਰੀ, ਤੂੰ ਰਸਤਾ ਬਣਾ।
ਤੁਹਾਡੇ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ;
ਯਾਤਰੀ, ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ,
ਇਸ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ
ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਵੇਖੋਗੇ,
ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰੋਗੇ। ਯਾਤਰੀ, ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਚਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਗ।

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਲਿਖੋ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਡਾਇਰੀ ਜਾਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਬਸ ਲਿਖੋ।
ਲਿਖਣਾ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਲਿਖੋ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਲਿਖਣ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਲਮ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਬਣਾਉਣਾ, ਗੁਆਚੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ।
ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਮਾਰੂਥਲ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਬੇਤੁਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਹੱਸਣਾ। ਅਲਕੀਮਿਸਟ "ਰੱਬ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ" ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੁਰਾਗ ਜੋ ਅਕਸਰ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਪਾਗਲ ਕਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਅੱਜ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਤਰਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੋ। ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਛੋਟੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਾਹਸ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ।

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਮਰਸੀਡੀਜ਼-ਬੈਂਜ਼ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟਾਇਰ ਫਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜੈਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ," ਉਹ ਮਦਦ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦਾ ਹੋਇਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਜੈਕ ਲਈ ਕੁਝ ਵਸੂਲਣਾ ਚਾਹੇਗਾ," ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦਸ ਡਾਲਰ ਵਸੂਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜਾਹ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਜੈਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸੌ ਡਾਲਰ ਵਸੂਲ ਕਰੇਗਾ।"
ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਕੀਮਤ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਚੀਕਦਾ ਹੈ: "ਤੂੰ ਚੋਰ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ! ਜੈਕ ਇੰਨਾ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈਂ!"
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ?

ਮਿਲਟਨ ਐਰਿਕਸਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸਨ ਜਿਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਪੈਰੋਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੋਲੀਓ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿਮਾਰੀ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ:
"ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ।"
ਫਿਰ ਐਰਿਕਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ: "ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਗਦਾ ਰਹੇਗਾ।
ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ:
"ਓਏ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ!"
ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਨ ਜੀਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ।
ਉਹ 1980 ਵਿੱਚ ਅਠੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮਰੱਥਾ ਬਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਛੱਡ ਗਏ।

"ਪਿਤਾ ਜੀ," ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨੇ ਐਬੋਟ ਪਾਸਟਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਮਠਾਠ ਨੇ ਨਵੇਂ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਠਾਠ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਤਣਾ ਦੇਖਿਆ।
"ਉਸ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਸਨ," ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਸੜ ਗਏ।"
"ਉਸ ਤਣੇ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ," ਐਬੋਟ ਪਾਸਟਰ ਨੇ ਨਵੇਂ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ। "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਹੀ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਸੜ ਜਾਣਗੇ।"

ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਰੁਝਾਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ, ਡਿੱਗਣਾ, ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਆਓ ਆਪਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਈਏ।

ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੇਟਿਸ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਮਠਾਠ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਲਈ।
"ਪੂਰੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਲਾਵਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ," ਮਠਾਠ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਮਠਾਠ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦੋ," ਮਠਾਠ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮਠਾਠ ਨੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਜਦੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮਠਾਠ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ!" ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਨਕਲੀ ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਪੂਰੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਪਏ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਲਾਵਰ ਸੀ। ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ!"
ਜਦੋਂ ਮਠਾਠ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਭੇਸ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਹੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਯਾਤਰੀ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਦੋਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਹੱਥੋਪਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ:
"ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਨਬੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧੇਰੇ ਹਮਲਾਵਰ ਹੋਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੈ, ਪਰ ਆਓ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੀਏ।

ਕੁਝ ਪਲ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਾਲਾਤ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਕਤਾ ਜਾਂ ਸਮਰਥਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜੋ ਬਚਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪਿਆਰ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ।
ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਊਰਜਾ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕਵੀ ਜੌਨ ਕੀਟਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਚੁਣੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਾਧੂ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਕੱਲਤਾ ਨਾਲ; ਇਹ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚਤਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀਆਂ ਛੋਹਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਧ-ਵਿਚਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਠਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਹ ਰੋਕ ਲਵੇ। ਇਮੇਜਰੀ ਦਾ ਉਭਾਰ, ਤਰੱਕੀ, ਡੁੱਬਣਾ, ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਡੁੱਬਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਧਿਆ ਦੀ ਵਿਲਾਸਤਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਯਾਤਰੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਰੀਓ ਡੀ ਜਨੇਰੀਓ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਜੁੜ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1960 ਅਤੇ 70 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਹਸ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਸਨ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹਾਂ," ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਦੇਖੋ ਯਿਸੂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਭਾਰੀ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਬਿਲਕੁਲ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੋ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਯਹੂਦੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਵਿਸ਼ਵ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੇਕਰ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਤ 'ਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਰਿਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
“ਰੱਬ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ,” ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਰੱਬੀ ਹਿਲੇਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਲੱਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ, ਕਿਹਾ:
"ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਇਹ ਤੌਰਾਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ; ਬਾਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਬੀ ਹਿਲੇਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਰਿਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਜੈਕਬ ਐਪਸਟਾਈਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਨਾਟਕਕਾਰ ਜਾਰਜ ਬਰਨਾਰਡ ਸ਼ਾਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ?" ਸ਼ਾਅ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਕਿਉਂ, ਮੈਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲਦਾ ਹਾਂ!"
"ਚਾਰ ਔਂਸ ਦੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਚਾਰ ਟਨ ਦੇ ਬਲਾਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਸਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਮਠਾਰੂ ਜੋਆਓ ਪੇਕੇਨੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ: "ਮੈਨੂੰ ਦੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।" ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਸੇਸੀਟਿਸ ਮੱਠ ਛੱਡ ਕੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਾਧੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਹੈ।
"ਇਹ ਮਠਾਰੂ ਜੋਆਓ ਹੈ," ਮਠਾਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮਠਾਰੂ ਜੋਆਓ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਭਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
"ਮੇਰਾ ਹੰਕਾਰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ," ਐਬੋਟ ਜੋਆਓ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਦੂਤ ਸਾਡੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਜਦੋਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਇਹ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੱਠ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਇਰਤਾਪੂਰਨ ਹਥਿਆਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਬ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਇਸ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ।

ਕੈਰਨ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ: "ਆਓ ਕਲਪਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਕ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਹਰ ਕੋਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚਾਹੋ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹੋ।" "ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ, ਸੌ ਜਾਂ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ: 'ਕਿੰਨਾ ਬੋਰਿੰਗ! ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?'"
“ਇਸ ਸਮੇਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਬਟਨ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ਹੈਰਾਨੀ!
"ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਟਨ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਬੇਸ਼ੱਕ! ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਭਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ।"

ਇੱਕ ਮਾਰੂਥਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਓਏਸਿਸ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਓਏਸਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਊਠ ਨੂੰ ਲੱਦਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਗਲੀਚਿਆਂ, ਰਸੋਈ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਤਣੇ ਉੱਤੇ ਲੱਦ ਲਏ, ਅਤੇ ਊਠ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਨੀਲਾ ਖੰਭ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਊਠ ਦੇ ਭਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।
ਊਠ ਤੁਰੰਤ ਭਾਰ ਹੇਠ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।
ਆਦਮੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਣਾ: "ਮੇਰੇ ਊਠ ਲਈ ਇੱਕ ਖੰਭ ਦਾ ਭਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।"
ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਰੀਬੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਟਿੱਪਣੀ ਊਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਤੂੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

"ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇੰਨੇ ਆਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ," ਕੋਈ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਆਮੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸ ਹੁਕਮ ਯਾਦ ਹਨ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਮੂਸਾ, ਜਿਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਚਾਰਲਟਨ ਹੇਸਟਨ ਨੇ ਨਿਭਾਈ, ਆਪਣਾ ਡੰਡਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕ ਲਾਲ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੈ," ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: 'ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਹੋ।' ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਮੂਸਾ ਆਪਣਾ ਸੋਟਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਰਸਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ।"

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੈਲਿਸਟ ਪਾਬਲੋ ਕੈਸਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ:
"ਹਰ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਅੱਸੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਰ ਦਿਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਕੈਨੀਕਲ ਰੁਟੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਖ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਿਊਗ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਘਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਅੱਸੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੋ ਸੰਗੀਤ ਮੈਂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਭਾਲਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਣਗੌਲਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੋਹਰਾ ਸੋਚ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਰਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਪਾਬਲੋ ਪਿਕਾਸੋ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਰੱਬ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਿਰਾਫ, ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਕੀੜੀ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਬਸ ਉਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।"
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ; ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਲੱਖਣ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਜਿਰਾਫ, ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਕੀੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਡਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ?
ਇਹ ਮਾਡਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਲੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਮਾਡਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਕਈ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਯਹੂਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ "ਏ, ਬੀ, ਸੀ, ਡੀ..." ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਇਤਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ:
"ਏ, ਬੀ, ਸੀ, ਡੀ..."
ਅਖੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ:
"ਏ, ਬੀ, ਸੀ, ਡੀ..."
ਰੱਬੀ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ:
"ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਵਰਣਮਾਲਾ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਖਰ ਲੈ ਕੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।"
"ਇਸ ਸਬਕ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ," ਰੱਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।"

ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪਰਦੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲੋਕ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਜ਼ਾਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਫ਼ਿਲਮ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ: ਸਕਰੀਨ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਹੰਝੂ ਵਹਾਏ ਜਾਣ ਜਾਂ ਖੂਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਸਕਰੀਨ ਦੀ ਚਿੱਟੀਤਾ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਪਰਮਾਤਮਾ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਉਸ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪਰਦੇ ਵਾਂਗ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਜਦੋਂ ਫਿਲਮ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗੇ।

ਇੱਕ ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਮੱਠ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਅਤੇ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
"ਕਿੰਨਾ ਪਖੰਡੀ ਹੈ," ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਪਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ!"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸੌ ਤੀਰ ਚਲਾਓ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਧਨੁਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰਾ ਧਨੁਸ਼ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ," ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਤੁਲਨ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠੋਗੇ।"

ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਭੇਜਿਆ। ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਪਾਰਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਆਦੇਸ਼ ਭੇਜੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਪਾਰਕ ਰਣਨੀਤੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ।
ਜਦੋਂ ਦੂਤ ਅਖੀਰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਮਝੌਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ: ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਹਾਣੀ, ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੀਣਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਅਰਥ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਯਾਤਰੀ ਸਿਡਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
"ਇਹ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਅੱਖਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਘਰ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ।"
ਯਾਤਰੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਓਹ ਅੱਛਾ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ।"
ਫਿਰ, ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਅਤੇ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਯਾਤਰੀ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।
"ਰੱਬ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਐਨਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ," ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

"ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੁਝ ਹੈ?" ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਕੋਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਕੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਚੇਲੇ ਨੇ ਮੰਨਿਆ।
"ਕੀ ਰੁੱਖ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?" ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਿਉਂਦਾ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ," ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਓ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਕੱਟ ਦਿਓ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਰੁੱਖ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ," ਚੇਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਵਿਸ਼ਵਾਸ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।"

ਅਵੀਲਾ ਦੀ ਸੇਂਟ ਟੇਰੇਸਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
"ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ ਜੋ ਪਿਆਸੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਵਾਂਗਾ।' ਜੇ ਉਸਦਾ ਸੱਦਾ ਆਮ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ: 'ਆਓ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਤੁਸੀਂ ਆ ਕੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਗੁਆਓਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।' ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਜੀਵਤ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ।"

ਜਦੋਂ ਜ਼ੈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: "ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ।
ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਦਿਨ, ਸੂਰਜ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੁਟੀਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਕਿ ਹਰ ਦਿਨ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅੱਜ, ਕਿਤੇ, ਇੱਕ ਖਜ਼ਾਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਿੱਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਰਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਿਰੰਤਰ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੀ.ਐਸ. ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: "ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਖੋਜ ਦਾ ਅੰਤ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।"

[redacted]

Do you believe in yourself?

A modern-day adventure in the searing heat of the Mojave desert and an exploration of fear and self-doubt.

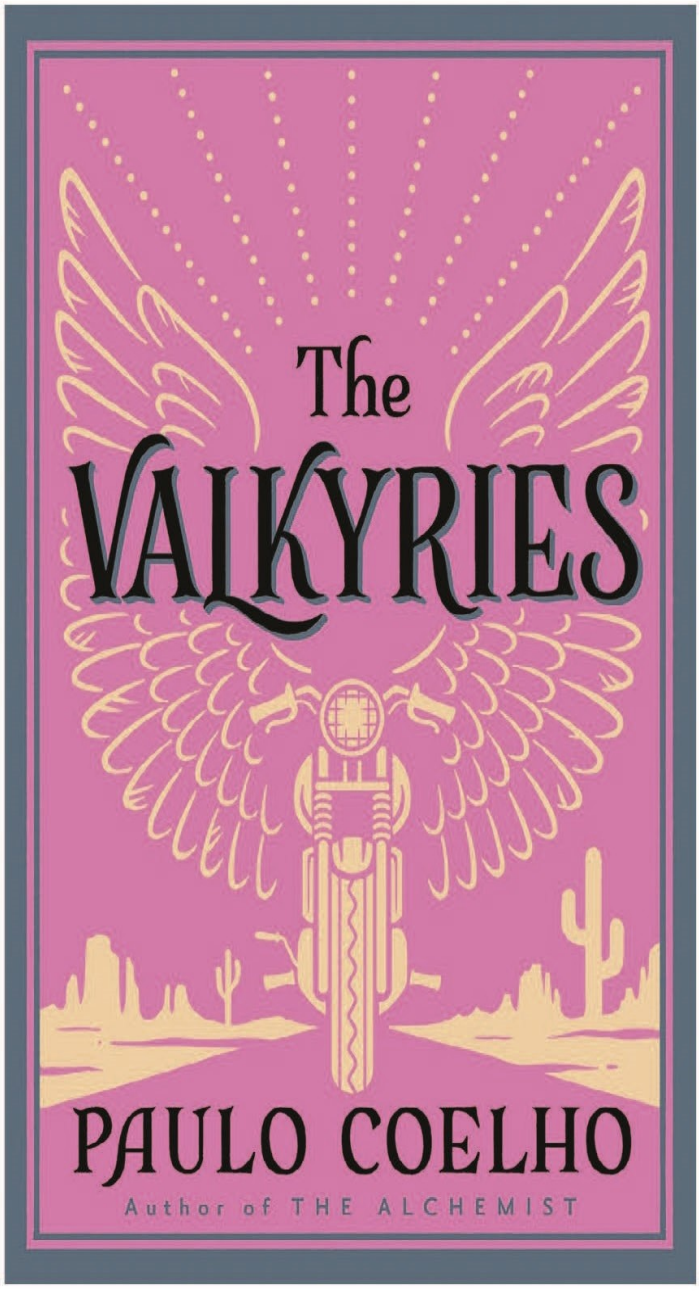

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Can faith triumph over suffering?

Paulo Coelho's brilliant telling of the story of Elijah, who was forced to choose between love and duty.

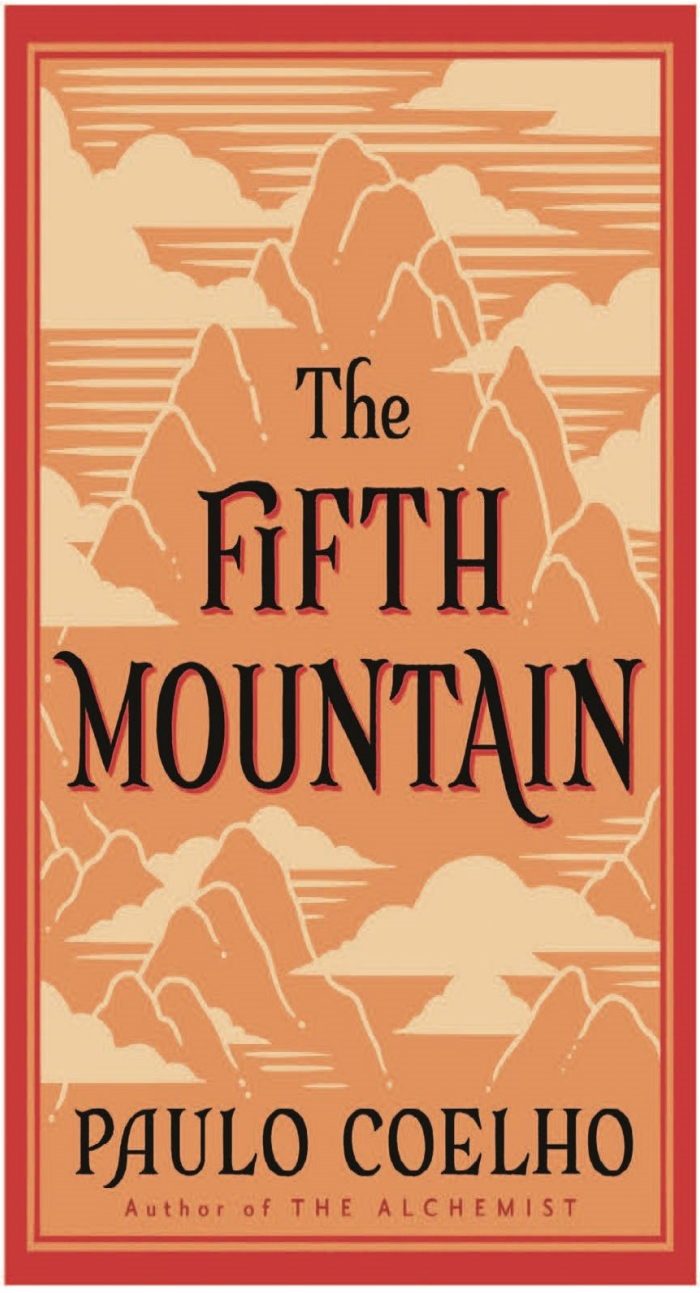

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Is life always worth living?

A fundamental moral question explored as only Paulo Coelho can.

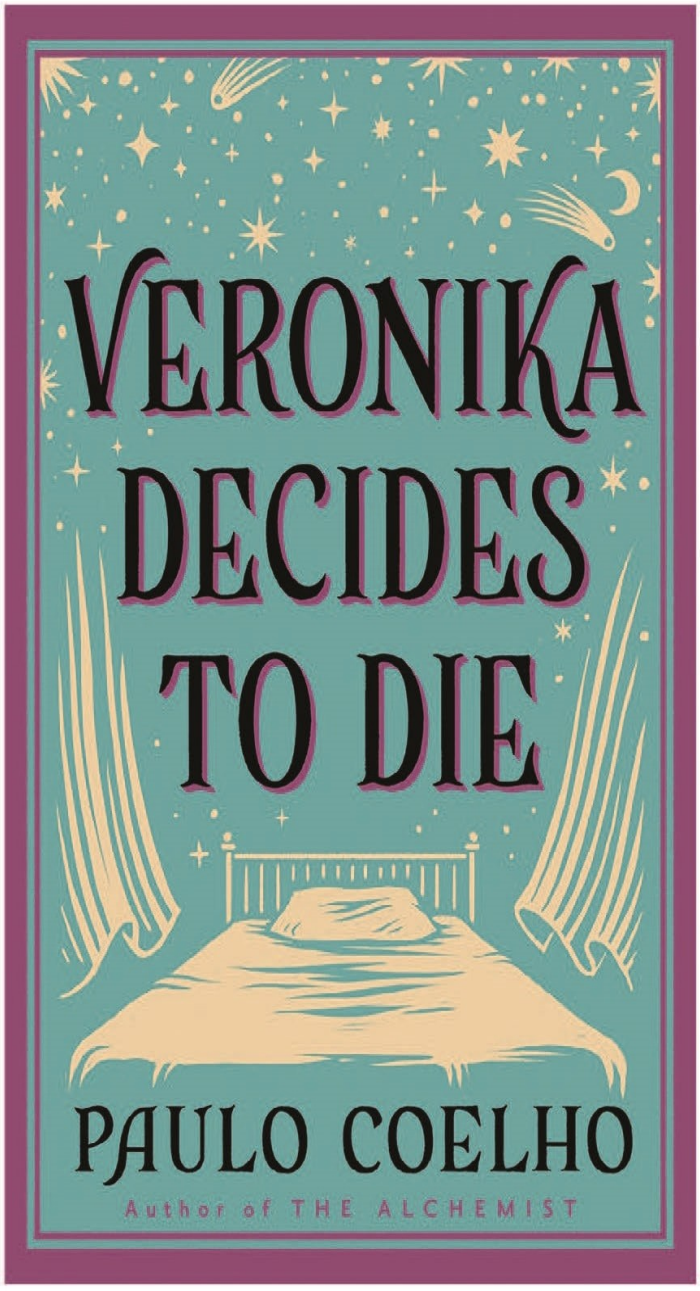

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Could you be tempted into evil?

The inhabitants of a small town are challenged by a mysterious stranger to choose between good and evil.

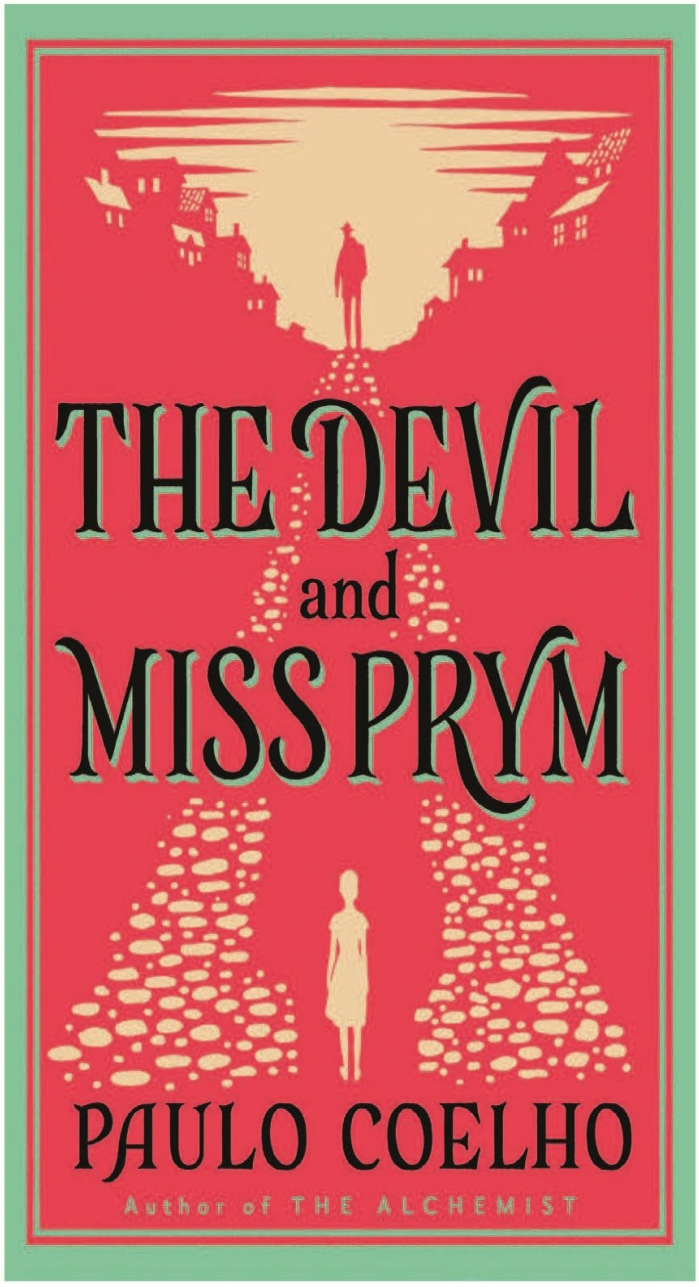

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Are you brave enough to live your dream?

Strategies and inspiration to help you follow your own path in a troubled world.

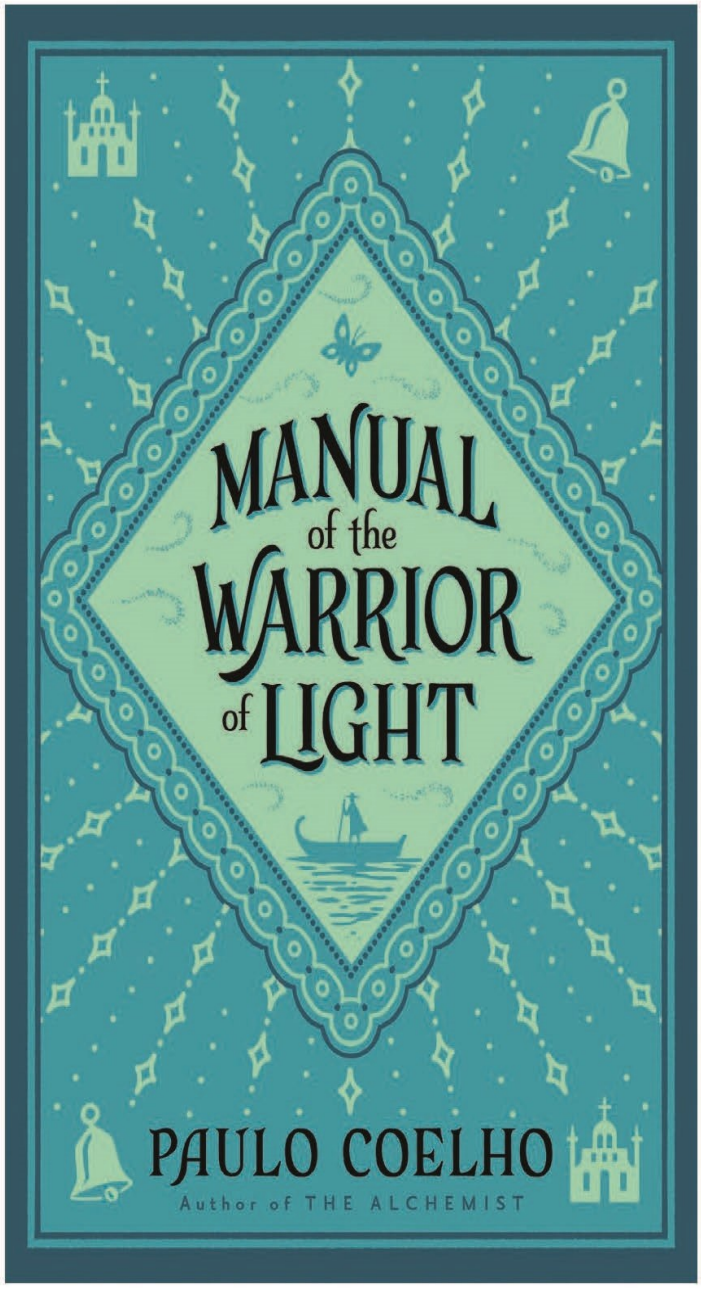

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Can sex be sacred?

An unflinching exploration of the lengths we go to in our search for love, sex and spirituality.

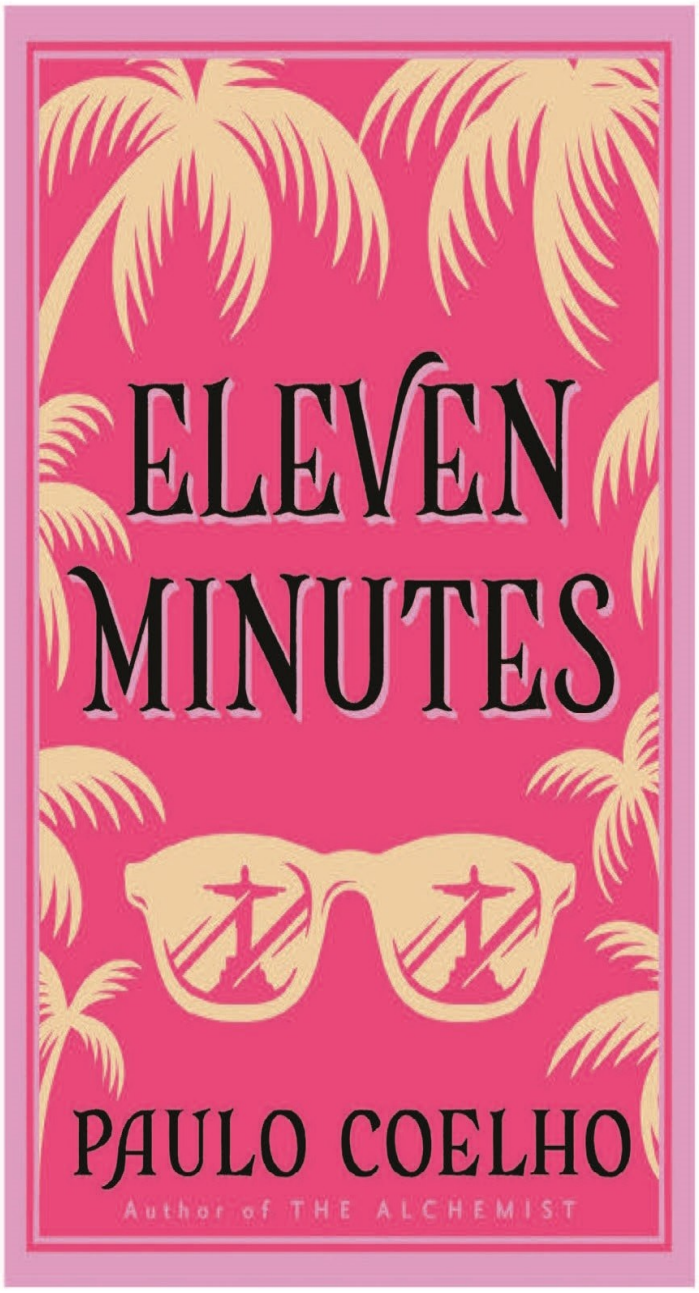

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

How far would you go for your obsession?

A sweeping story of love, loss and longing
that spans the world.

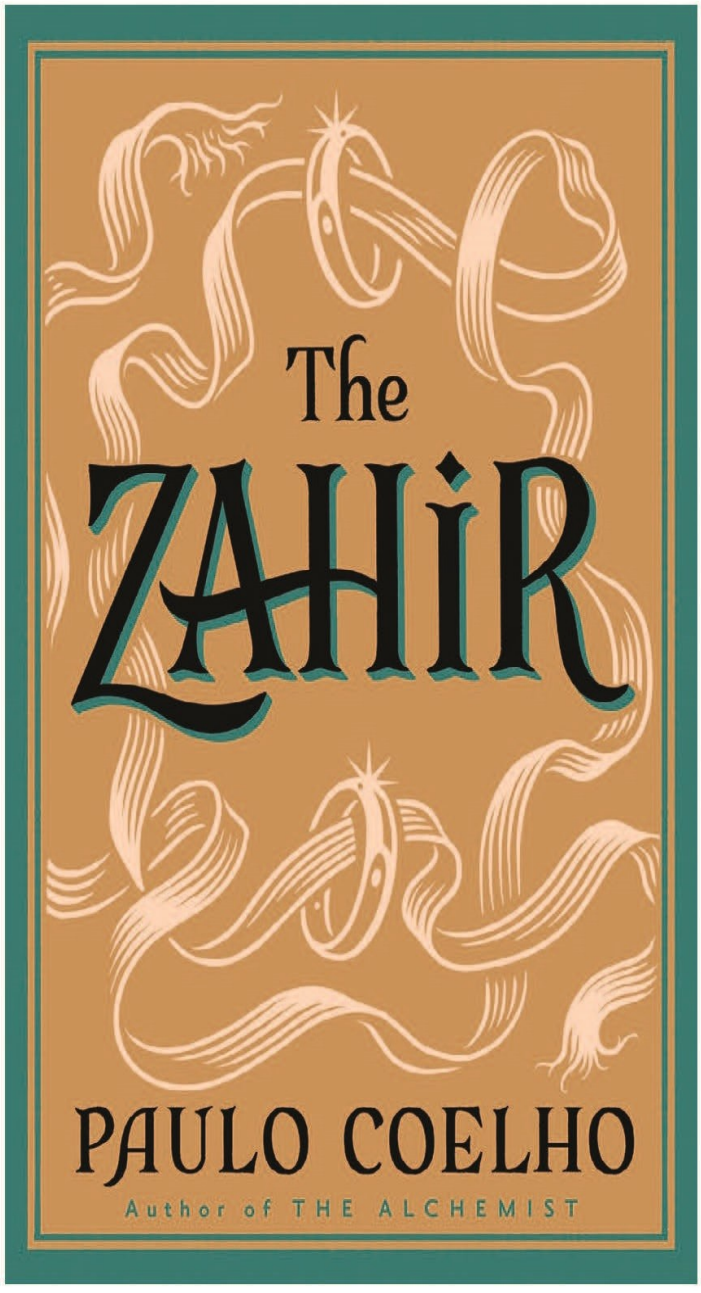

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

What happens when obsession turns to murder?

An enthralling story of jealousy, death
and suspense.

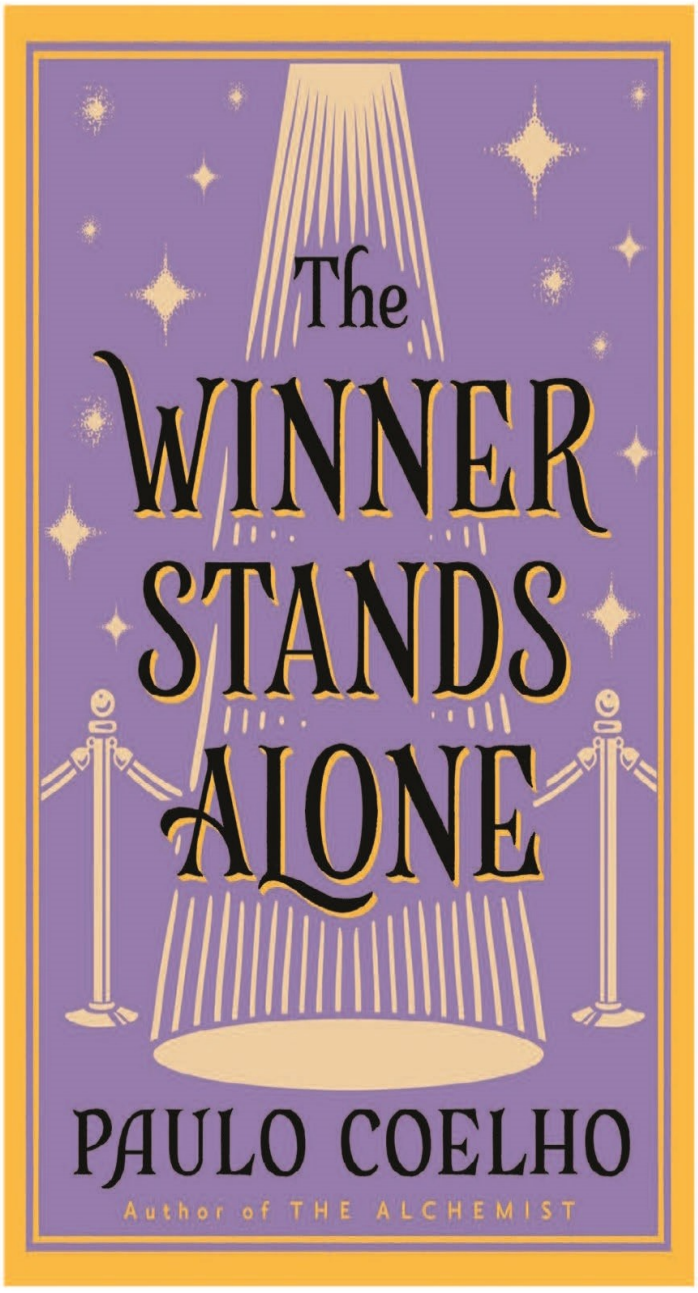

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

Can we dare to be true to ourselves?

A story that will transform the way we think about love, joy and sacrifice.

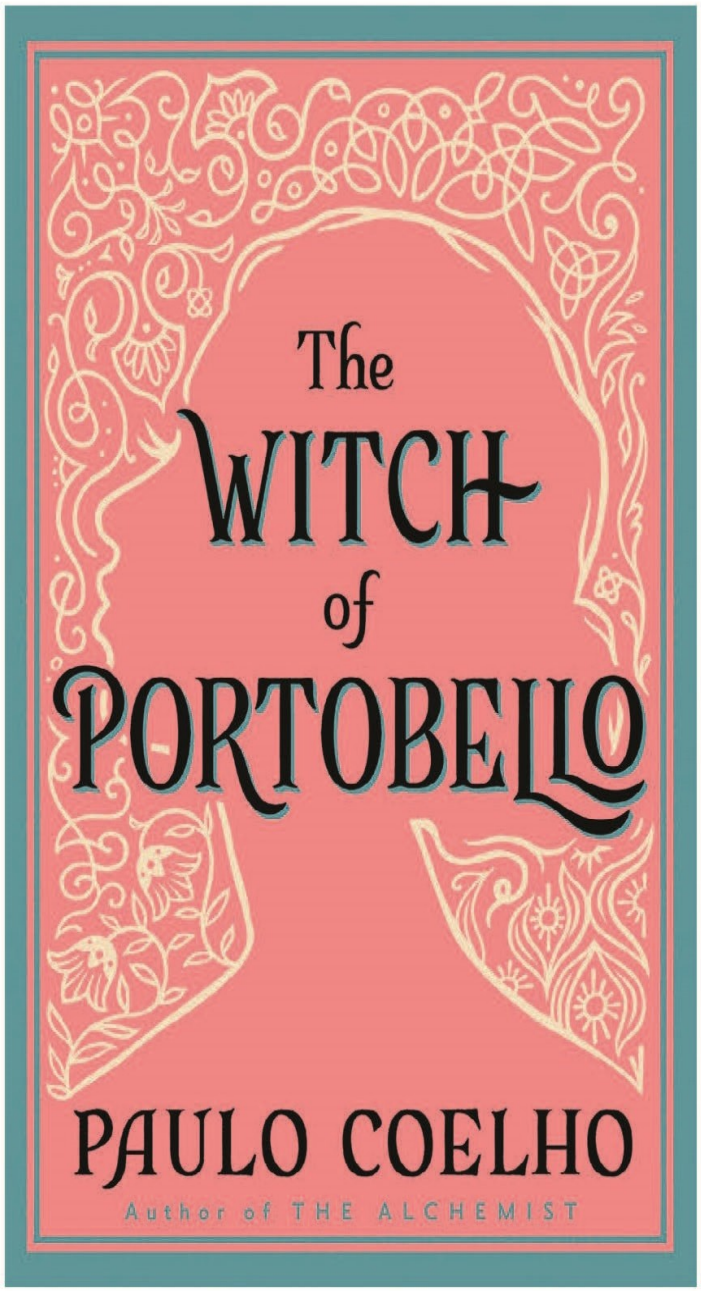

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

How will you know who your soulmate is?

A moving tale of passion, mystery and spirituality.

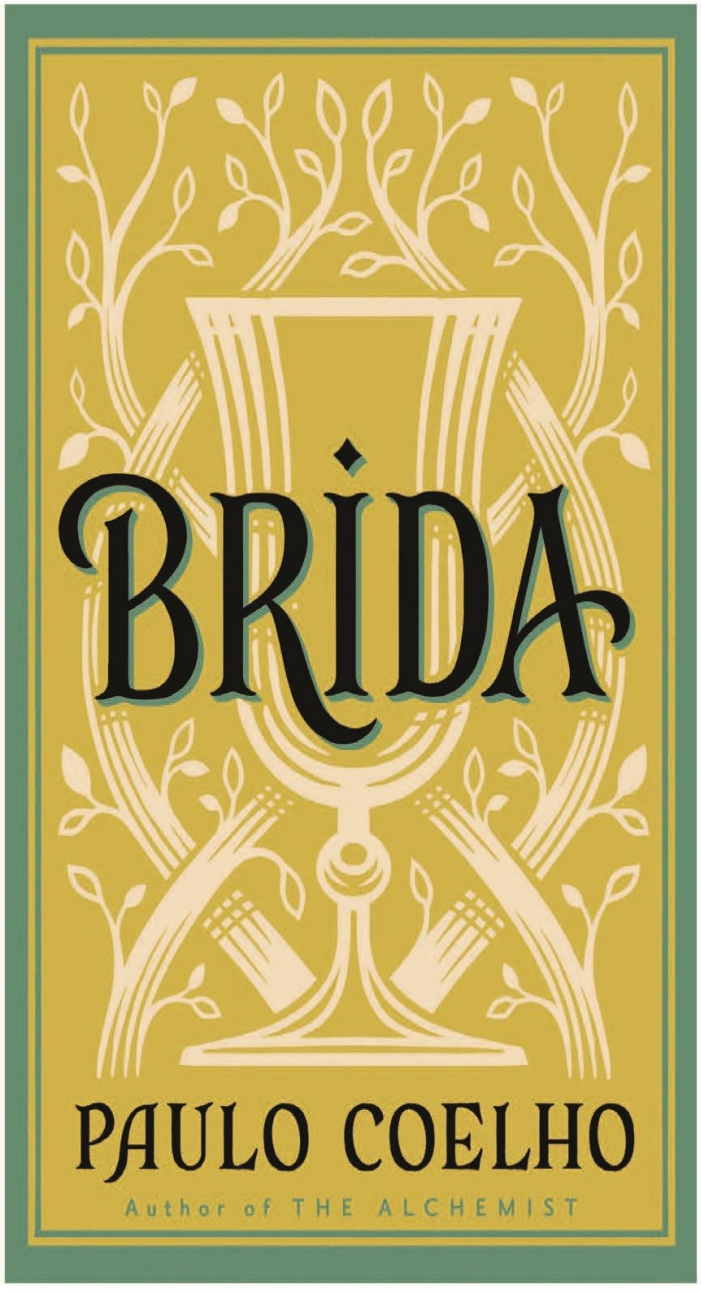

ਈ-ਬੁੱਕ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

How can you find your heart's desire?

A world-wide phenomenon; an inspiration for anyone seeking their path in life.

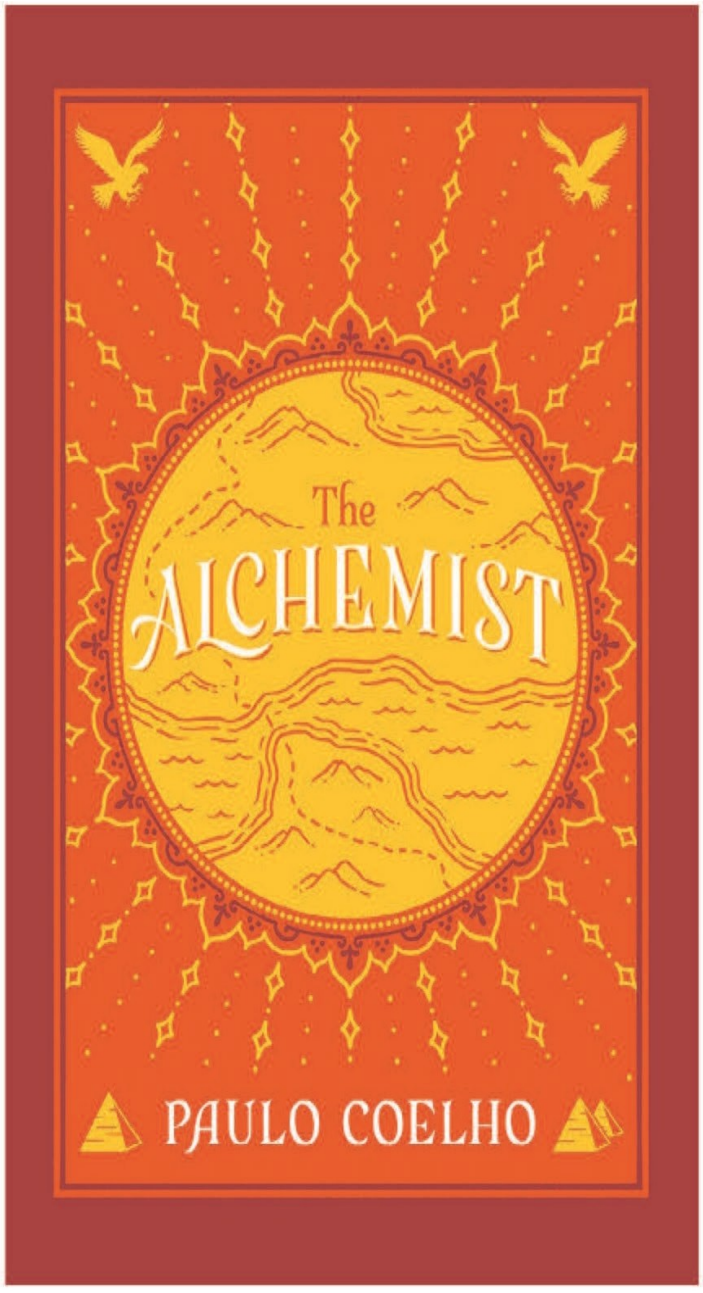

ਪ੍ਰਿੰਟ ਐਡੀਸ਼ਨ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

What are you searching for?

A transforming journey on the pilgrims' road to Santiago –
and the first of Paulo's extraordinary books.

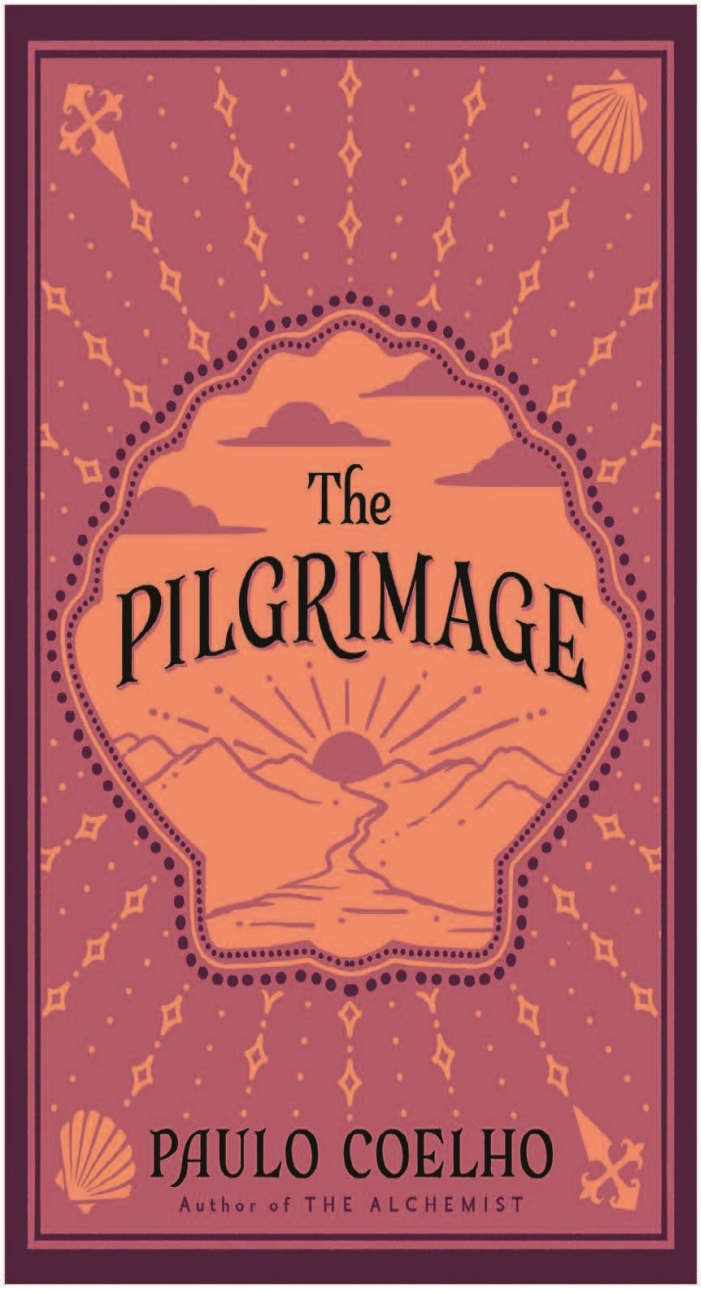

ਪ੍ਰਿੰਟ ਐਡੀਸ਼ਨ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

How do we see the amazing in the everyday?

When two young lovers are reunited, they discover anew the truth of what lies in their hearts.

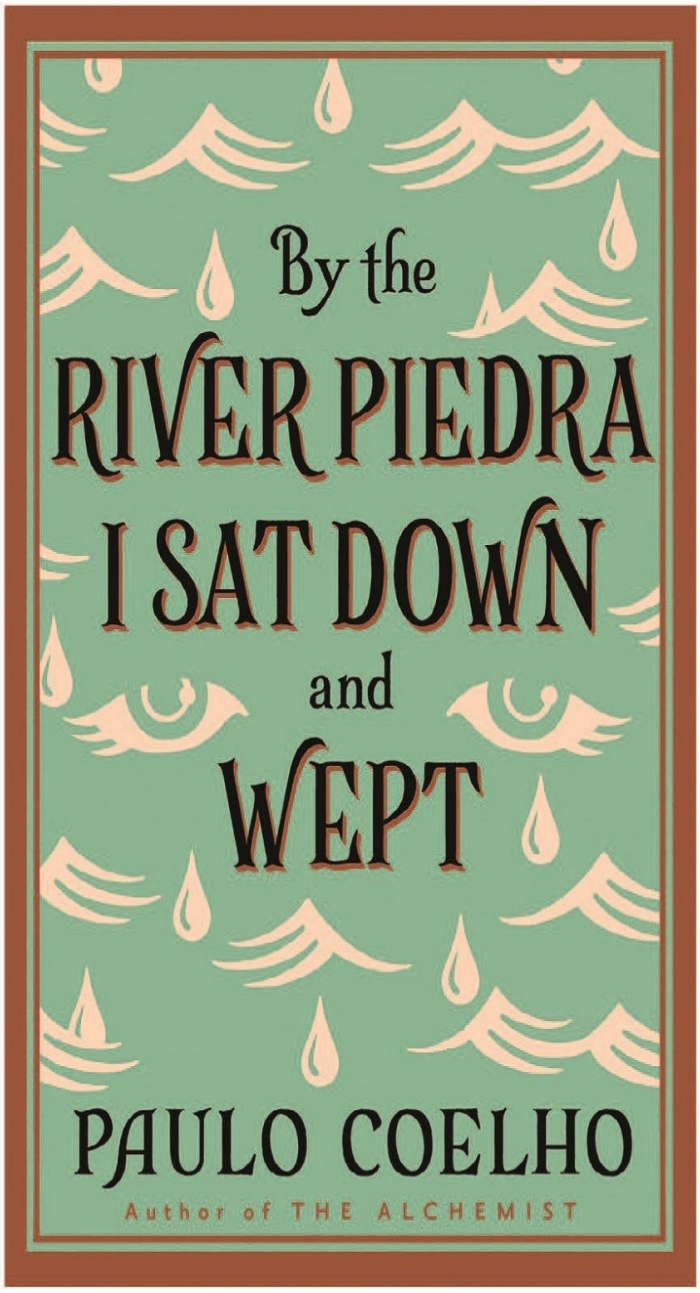

ਪ੍ਰਿੰਟ ਐਡੀਸ਼ਨ ਇੱਥੋਂ ਖਰੀਦੋ

ਪਾਉਲੋ ਕੋਏਲਹੋ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦ ਅਲਕੇਮਿਸਟ
ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ
ਵਾਲਕੀਰੀਜ਼
ਪੀਡਰਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮੈਂ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਇਆ ਪੰਜਵਾਂ ਪਹਾੜ
ਵੇਰੋਨਿਕਾ ਮਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਯੋਧੇ ਦਾ ਮੈਨੂਅਲ
ਗਿਆਰਾਂ ਮਿੰਟ
ਜ਼ਹੀਰ
ਦ ਡੇਵਿਲ ਅਤੇ ਮਿਸ ਪ੍ਰਾਈਮ
ਪੋਰਟੋਬੇਲੋ ਦੀ ਡੈਣ
ਫਲੈਂਜ
ਜੇਤੂ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ
ਅਲੇਫ਼
ਅਕਰਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ
ਵਿਭਚਾਰ
ਜਾਸੂਸ
ਹਿੱਪੀ
ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ
ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਲੈਵਲ 13, 201 ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟ੍ਰੀਟ
ਸਿਡਨੀ, NSW 2000, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ www.harpercollins.com.au
ਕੈਨੇਡਾ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਕੈਨੇਡਾ
ਬੇ ਐਡੀਲੇਡ ਸੈਂਟਰ, ਈਸਟ ਟਾਵਰ
22 ਐਡੀਲੇਡ ਸਟਰੀਟ ਵੈਸਟ, 41 ਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਟੋਰਾਂਟੋ, ਓਨਟਾਰੀਓ, M5H 4E3 www.harpercollins.ca
ਭਾਰਤ
ਹਾਰਪਰ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਇੰਡੀਆ
ਏ 75, ਸੈਕਟਰ 57
ਨੋਇਡਾ, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ 201 301, ਭਾਰਤ www.harpercollins.co.in
ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਯੂਨਿਟ ਡੀ1, 63 ਅਪੋਲੋ ਡਰਾਈਵ
ਰੋਜ਼ਡੇਲ 0632
ਆਕਲੈਂਡ, ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ

www.harpercollins.co.nz
□□□□□□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□
1 □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□
□□□□□ SE1 9GF, □□□□□
www.harpercollins.co.uk
□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□.
195 □□□□□□□□□
□□□□□□□□□, NY 10007
www.harpercollins.com

***** □□□□□ *****

sjeet